

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

19 FEBRUARI 1930 - No. 21

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Zeg, mannie, weet je nog wel.....!

EEN BLIK OP HET HART VAN NEW-YORK.

Een interessante foto op het middengedeelte der Metropool met de gigantische wolkenkrabbers, die in hoogte met elkaar wedijveren.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 10 Febr. 30

Menier,

Toen 'k van den mergen opstind, was 't eigenlijk veur 't eerst zo'n bietje winter. D'r vielen sneeuwplumpkes, zoo fijn, zoo petieterig, da ge 'r naar raaien moest wa-d-of

't was. 't Leek kouwe, vochtige poeier, die haken bleef aan oew ooghaaren en kleven in oew wenkbrauwen. De lucht was er vol van, zooda ze te trillen sting veur oew oogen, die knipperden van de smeltende vlokskes, die er aan hongen.

't Was stil, heel stil op d'n erft.

Steenhard d'n grond, die bleek scheen van kouw en witter en witter wier toen 't fijne, kouwe poeier d'r langzomkes op neerzeeg. De notelèer „zweeg"! Want gin muschke droeg ie op z'n kale takken en gin windje beroer-de-n-m. 't Winterde zoo stillekes-aan; zwaar sting de natuur te peinzen, onderwijl ze witter en witter wier onder de donzen plumpkes. Schuren en stallen blokten vierkaantig teugen de vaalgrijze lochten aan mee d'r witte dakskes. En scherper en duidelijker gong ik m'n eigendommen zien, die deur 't witsel, dat er aangevrozen zat en d'n sneeuw, die er op viel, daar stingen afgeteekend in de kouwe omgevink as op 'n penteekeningske. D'n haan kwam efkes buiten, liet diepzinnig z'n ouwe-heeren-oogen over d'n erft gaan, sloeg z'n veeren 's uit om z'n eigen as 't ware uit te rekken en dee meteen z'n bek open om 'n scheur deur die ijle stilte te trekken, maar vuulde toen zelvrs de venijnige kouw op z'n bast klampen en mee 'nen snuk sloeg-ie z'n veeren neer en vergat van alterasie te kraaien. Hij hikte d'r efkes van, d'n protsmakert en keek toen mee 'nen schuin gekeerden kop naar mijn. Sjuust sloeg de rook van m'n pepke neer deur de vallende sneeuw en kwam mee 'nen sierlijken bocht in z'n kop terechte. Driftig schudde-n-ie mee z'n zware, vurige lellen; topzwaar gulpte z'n mach-

tigen kam d'n aandere kop op en mee 'n minachtend gebaar (d'r viel wa-d-onder z'n schoonen stèert uit) gong ie trug, onder 't schufke deur, naar z'n harem, as 'nen beleedigden Sultan. En terwijl ik dieen ridder zoo af had staan kijken — 'k sting m'n eigen kepleet te bedooien, amico — was ik zelvrs zoo kouw geworren as 'nen steen. 't Kiepevel trok laanks m'n beenen op en m'n kokkert drüpte-n-allemaal van de kouw. En zat er nikske anders op as nèt te doen as dieën haan en ok maar gaauw truggaan naar m'n hok, naar mijn Trui, die ondertusschen de plattebuis roodgloeënd had staan, da 'k m'n gezicht, strak van de kouw, ineenen op vuulde botsen teugen de wèrmte, die 't rooie potje uitstraalde lijk 'n zonneke, alle kaanten op. „Trui,” zee ik, „daar edde goed aan gedaan, meske, 't is daarbuiten om te vertinnen.” „Ha'k dalek in de gaten toen 'k opsting,” antwoordde Trui, „d'r lag warèmpel 'n duimdik ijscholleke op de rengelwaterton. En ge meugt oewen wollen das van Sindereklaas wel omdoen as ge strak mee d'n gruutenwagel weggaat, waant die hedde nog gin vijf keeren gebrükt!” Da was 'n prikske onder water, onder ons gezeed, omdak d'r Sindereklaas-kedoow nog nie genogt op prijs gesteld eb, maar 't is er ok nog gin weer veur gewiest, wa gij, amico? Om Trui te plaziëren kan 'k toch ginnen das om m'n nek windelen, da'k er onderwege in stik? Maar vandaag kwam ie van pas. 'n Haandje strooi in m'n klompen, m'n waanten aan, m'n petje diep over m'n kop en m'n das vijfduubelt omgeslagen, deijen ze me niks onderwege. D'n Blek 'n schoon zakske, dubbel over z'n rug geslagen onder 't tuig en zoo zakten me af naar de stad as 'n paar Heskimoo's. De keien laggen wit-uitgeslagen van de kouw en hard botsten de wielen d'r teugen aan en ging 't mee 'n vaartje over d'n weg. Blek trok dat z'n asem zwaar en dik onder d'n wagel uitdaampte en ik op 'n kiepedrafke d'r achter. „Veruit maar Blekske,” en ik klapte mee m'n tong, zooda me wèrm-geloopt in de stad aankwampen en d'n Blek hijgde van z'n getob.

Maar ollee, me waren deur de kouw henen en 't ergste was gelejen en toen 'k 'm ergens 'n bord melk liet geven mee wèrm water d'r deur, toen klèerden z'n goeie oogen en jaankte-n-ie efkes van genot. 't Is mee zo'n biest al net as mee 'nen mensch, amico. Die tier 't beste as ie z'n gewone, dagelijksche werk mot doen, as ie maar op z'n tijd z'n natje en z'n droogske heet. Dan hè'k

'n paar ouwe klaanten, die veul van m'n Blek houwen en waar ie altij wa krijgt. En die adressen wit ie net zoo goed of ie ze in 'n notisieboekse ee staan. En às de menschen 'm in d'ren haast 's vergeten — 't gebeurt nie dikkels, maar 't kan veurkomen — dan mot ik twee, drie keeren „juu Blek, vort Blek” zeggen, veur ie 't wèl goed geleuft.

Hij was lest 's ziek. De veearts, da wil zeggen: Trui, had veurgeschreven, da-d-et veur d'n Blek heel goed zou zijn, as Dré 'n paar dagen olleen d'n wagel douwde. Nouw, wa doe-d-ee, as d'n dokter 't zelvrs zeet! Blek lag zoolaan in d'n stal, waar 't altij wermer is as in z'n eigen hok, maar as ie me 's mergens weg heurde rijen, amico, dan jaankte-n-ie van sjagrijn. Dan moes Trui 'm troosten mee 'n bordeke wèrm pap en zat ze maar van: „Blekske-n-is zoet, hij is 'n goei beesje; as Blekske weer beter is mag ie mee, mee d'n Baas; toettoettoet, stil zijn Blek,” en as ze'm dan maar genogt over z'n zwarten, treurigen kop had gestreken, dan zuchtte-n-ie 's zwaar en ging, broerd as ie was, weer in 't werme strooi leggen en snapte-n-er de ballen van, dat ie thuis moes blijven. En toen ie na 'n paar dagen weer d'n ouwe was en meemocht, toen heet ie me laten lopen, laten rennen amico, da'k mee m'n tong uit m'n bek in de stad kwam en m'n klaanten aamper te woord kos staan. Blek had de leiding dieën dag en 'k was drie kertiers vruuger thuis as anders.

Ja, as Blek schrijven kos, dan zou ie 'n aarig lulderijke kunnen verkoopen in oewen illiestrasie. Want m'n gruutenhaandel, amico, die kent-ie net zoo goed as ikke en as er wel 's dagen zijn, da'k 'nen knecht mee de bullen wegstuurt, deur da'k biesten mot gaan kopen of op reis ben, dan hè'k meer vertrouwen in m'n goeien hond dan in m'n knecht. Blek zal gin adreske vergeten. En as de klaanten hum zien, dan weten ze, dat er mijnen wagel veur de deur staat, ok al is d'n baas zelvrs er nie bij. En às 't gebeurt, da'k nie meegaai, dan mot ik, of Trui, d'n wagel op gaank brengen, want anders vertrapte ie 't. En in heel de stad is 'r ginnen kwajongen, die de kaans eet om 'n appeltje van de kèer te stelen. Waant Blek blafft 'm af, dat ie straten ver nog hard rent van d'n angst.

Amico, ik schei d'r af. 'k Gaai den boel sluiten en naar bed. 't Is gatvergimmes koud, jonk. Veul groeten van Trui en, as altij, gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Elze er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt, over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Elze in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Elze gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchen van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zóózeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Elze uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die, van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Elze zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's Avonds wordt den ouden Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijzeren kistje in de kamer gevonden was, waarop Krauze zei te weten, dat daarin o.a. een

medaljon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylinderhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesters hoort Else een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel begreep waarover het ging. Tot haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kon hebben. Wie had dan de belastingsschuld van den doode betaald en waarom? Den volgende dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer; zij kon echter geen opheldering geven omtrent de opgespoorde kwitantie, na lange jaren had zij haar broer eerst kort voor diens dood weer teruggezien. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorloopig nog geheim te houden. Van Else begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen. In den verderen loop van dit gesprek vertelt zijn vader hem, dat de politie den moordenaar op het spoor is en wel binnenkort zal

arresteren en ook, dat zijn tante hem 30.000 M. heeft vermaakt en de rest aan liefdadige instellingen. Krauze wil het testament bestrijden, maar Rudolf weigert daaraan mee te doen en wil ook de 30.000 M. niet aannemen. Kort daarop wordt tusschen Deloria en Hubner een geheimzinnig gesprek gevoerd over een zekeren Malinowski, dien Hubner zegt te zullen gaan bezoeken. Een rechercheur volgt hem naar Instenburg, waar blijkt, dat die Malinowski een wegens valsheid in geschrifte veroordeelde is, die indertijd uit de gevangenis ontvluchtte en zich daarna, omdat na zijn vlucht zijn groote vermogen in beslag genomen werd, weer had aangemeld, om dat vermogen te redden. Onder leugenachtige voorwendsels weet Deloria van Elze toestemming te verkrijgen, om geld, dat zij van Malinowski te vorderen heeft, aan haar, Elze's, adres te laten toezenden, in plaats van aan zichzelf. Aan de bank, waar het geld in ontvangst genomen moet worden, treffen zij den ouden Krauze, die, verbaasd te hooren dat Elze zulke belangrijke bedragen ontvangt, zijn zoon opwacht en hem vertelt, dat hij niet langer tegen een huwelijk tusschen hem en Elze is. Bij die gelegenheid vraagt Rudolf hem ook, hem zijn moederlijk erfdeel te willen uitbetalen, wat hem zeer ongelegen komt, terwijl het onderhoud bij Krauze tevens het vermoeden wekt, dat zijn zoon meer weet, dan hij wil zeggen. Op het politiebureau blijkt, dat Krauze vroeger met Malinowski zaken heeft gedaan en naar aanleiding daarvan verzoekt de hoofdcommissaris hem, M. in de gevangenis op te zoeken en te trachten er achter te komen, welke relaties er tusschen hem, en Deloria bestaan. Tot zijn verbazing ontdekt hij zoodoende, dat de gevangene Malinowski niet is, maar een ander, over wien hij macht schijnt te hebben en dien hij dwingt hem te zeggen, met welk doel hij zich hier als Malinowski heeft laten opsluiten. Onmiddellijk na zijn terugkomst in Breslau bezoekt Krauze Deloria, die hij een uur later in zeer opgewonden toestand verlaat, om rechtstreeks naar de hoofdcommissaris te gaan, wien hij een verhaal op den mouw speldt, dat bedoeld is, om alle verdenking van „Malinowski” en Deloria af te wenden en Hubner zwart te tnaken. Thuis gekomen, schrijft Krauze een brief aan den advocaat van den gewaanden Malinowski, waarin hij aandringt op betaling van 75.000 M., die M. hem als zijn vroegeren compagnon zou schuldigh zijn.

Bedachtzaam las de graanhandelaar den gereed zijnden brief nog eens over en zijn hoofdknikken bewees, dat hij met den vorm tevreden was. Met de nauwgezetheid van een correcten zakenman nam hij de gebruikelijke copie en schreef toen met flinke, mooie letters het adres: „Den Weledgestr. Heer Mr. Herms — Koningsbergen in Pruisen.”

Zijn tred en zijn houding waren, toen hij later den brief zelf naar de post bracht, vlugger en veerkrachtiger dan sedert langen tijd. Hij moest inderdaad van een vast vertrouwen vervuld zijn, dat de gevangene te Instenburg zonder tegenstreven aan zijn wenschen zou voldoen.

XVIII

Het was geen aangename verrassing voor Elze, toen mevrouw Deloria haar daags na het bezoek van graanhandelaar meedeelde, dat zij met haar naar de Bank moest gaan, om een gedeelte van het onlangs voor haar gestorte geld in ontvangst te nemen.

„Nu het eenmaal op jouw naam gedeponneerd is, kan ik je dien last niet besparen lieveling,” zei ze, „en wij zullen vandaag ook zeer zeker geen moeite daarmee hebben.”

Dit vermoeden werd inderdaad bewaarheid. De dienstdoende ambtenaar verklaarde beleefd, dat Elze slechts een kwitantieformulier behoefde in te vullen, om de gewenschte vijftien-duizend mark in ontvangst te nemen. Terwijl zij naar een van de lessenaars ging, om aan dit verzoek te voldoen, verwijderde mevrouw Deloria zich even om, zooals ze zei, op een andere plaats

Paris is onverwachts overvallen door koude en sneeuw. Onmiddellijk werden de bekende cokesovens op straat opgesteld, waar de straatgangers hun koude vingers even kunnen warmen.

inlichtingen over het inwisselen van **No. 14**

buitenlandsch geld te gaan vragen. Zij was nog maar pas even weg, toen Elze met een blijden schrik door een bekende stem halffluid haar naam hoorde noemen. Zij hief haar hoofd op en er kwam een blos van geluk op haar gezicht, toen zij het blij verbaasde gezicht van Rudolf zag.

„Hoe, liefste, jij hier?” vroeg hij zacht, om niet de aandacht te trekken van de vele personen, die in het voorste vertrek in en uit liepen, en hij voegde er aan toe: „Ben je dan opeens een kapitaliste geworden, dat je over zulke bedragen kunt beschikken?”

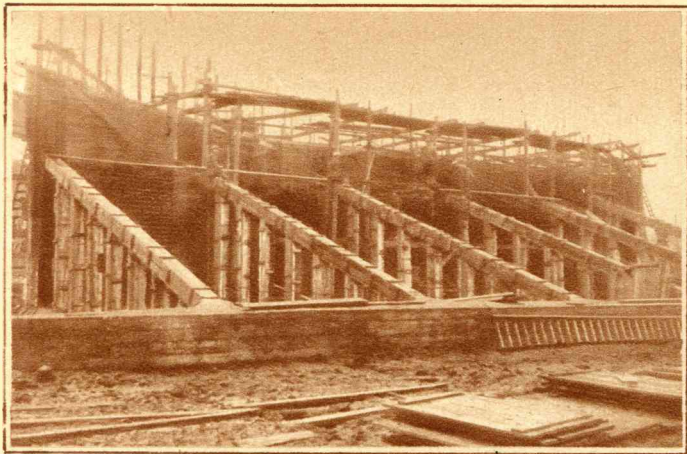
„Ach, het is immers volstrekt geen geld van mij,” zei ze verlegen. „Men heeft het slechts hier op mijn naam gedeponneerd, omdat — maar neem mij niet kwalijk — ik heb plechtig moeten beloven, niet daarover te spreken.”

„Dan zal ik geen aanleiding voor je zijn, om die belofte te verbreken. Maar ik prijs dankbaar het toeval, dat ook jou juist nu hier bracht.”

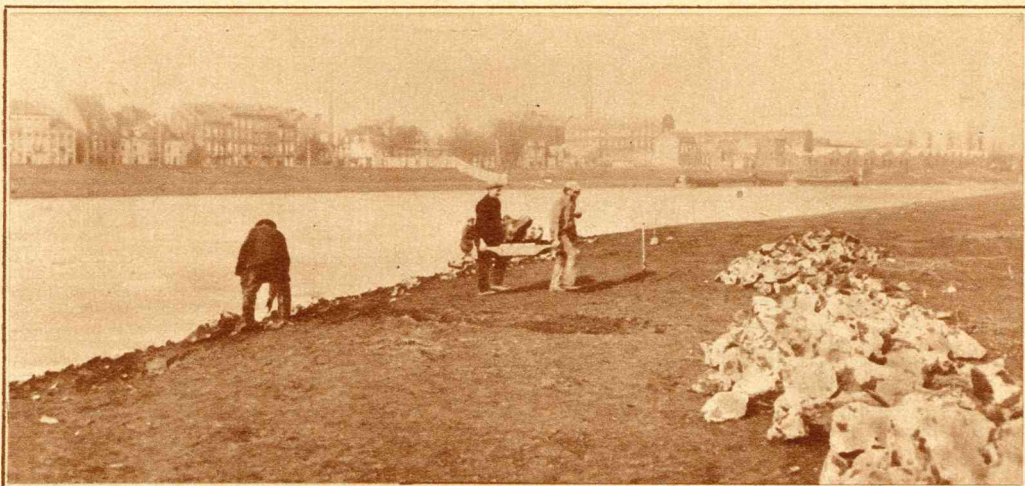
„Eigenlijk geen toeval, lieveling, want ik ben genoodzaakt, bijna den heelen dag hier door te brengen. Ben je soms boos, omdat ik tot nu toe niets van mij heb laten hooren?”

Zij schudde zeer beslist haar hoofd. „Nee! Hoe zou ik daarom boos kunnen zijn, nadat je mij daarop had voorbereid! Maar dat ik intuschen vurig naar je verlangd heb, dat was toch geen misdad — niet waar?”

Hoe graag had hij haar inplaats van eenig antwoord in zijn armen genomen. Maar

Te Spaubeek (L) wordt een groot viaduct aangelegd in verband met den nieuwen spoorwegaanleg.

De eerste hand, die wordt geslagen aan de nieuwe Maasbrug te Maastricht. Na veel geharrewar is het er dan toch eindelijk van gekomen en zal Maastricht zijn nieuwe Maasbrug krijgen. Wij maakten een foto van de voorbereidende werken. De eerste hand, die wordt geslagen aan den bouw der Maasbrug is het wegruimen der geweldige bazaltblokken, die de beschieting vormen der dijken ter plaatse waar de brug moet komen.

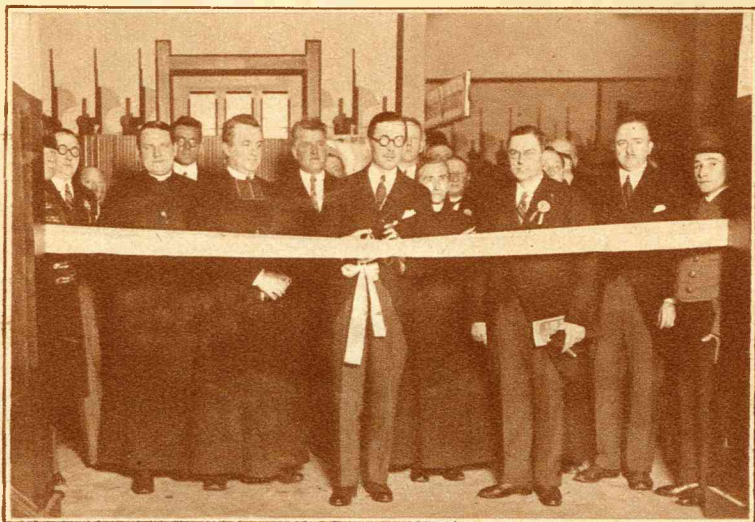
Limburgsch Foto-nieuws

Te Simpelveld zijn de Limburgsche dames in slotvergadering bijeen gekomen om verslag en resultaat op te leveren van door hen gevoerde actie voor postzegelverkoop ten bate van het Arme Kind. Wij fotografeerden bij deze gelegenheid de schare der actieve dames.

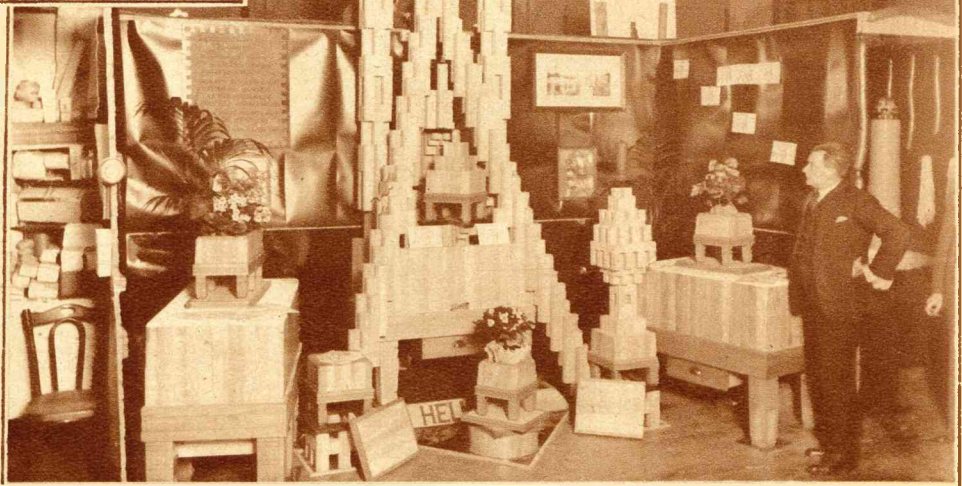
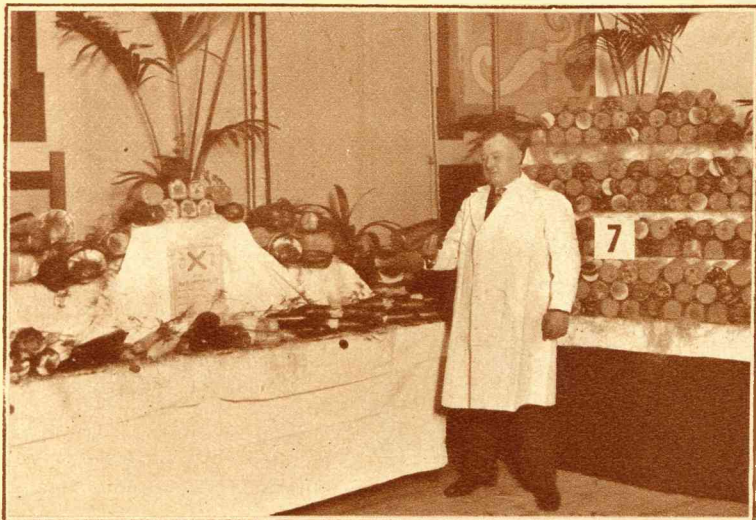
Bij het gem. slachthuis te Venlo herdacht de voorman-
arbeider A. Eekels Zaterdag
16 Febr. den dag, waarop
hij voor 25 jaar in dienst
der gemeente trad.

De burgemeester van Venlo opende in het Concert-
gebouw aldaar op officiële wijze de tentoonstelling
der Slagersvereniging, aldaar, bij gelegenheid van
haar 50-jarig jubilé.

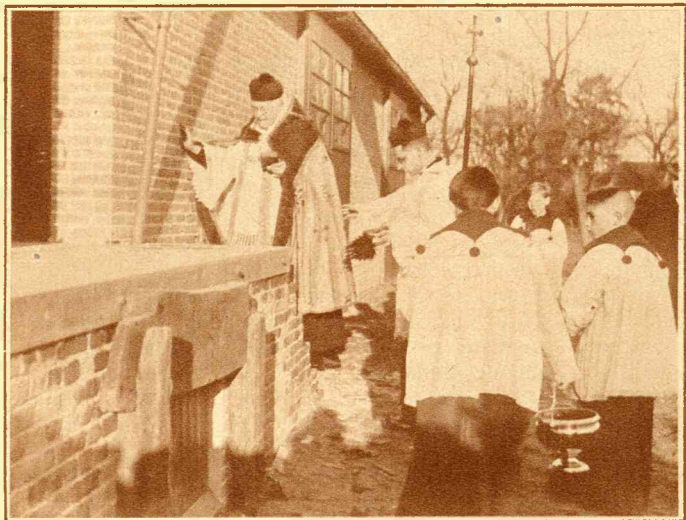

Oud Maastricht. Onze hoofdstad bezit nog immer van die leuke, oude
schilderachtige plekjes, waarvan wij er hier een in de Abtstraat brengen.

Het Venlosche Slagersgilde vierde haar gouden feest. Als bijzonderheid die nttte worden vermeld,
dat tevens het twaalfde jaarcongres van den R.K. Hanzebond van Slagerspatroons in Venlo
gehouden wordt. Dit is de eerste maal, dat het jaarcongres op Limburgschen bodem plaats
vindt. En om alles te vervolmaken is er een Slagers-Vak-Tentoonstelling aan verbonden
Een stand om van te smullen.

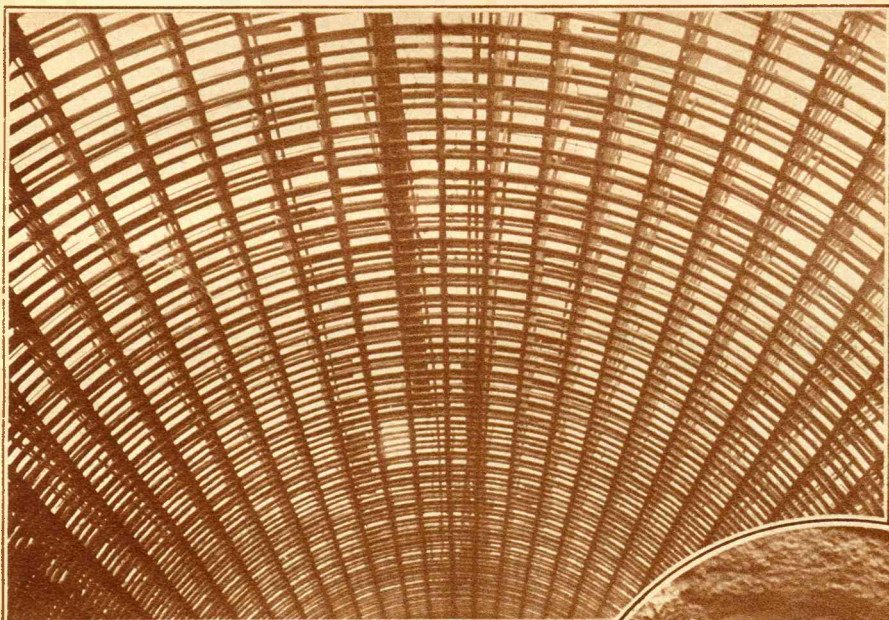
Een stand om van te smullen.

In de gemeente Bessel (L.) had Zondag de officiële inzegening plaats van het Landbouwsilo. De pastoor der gemeente, welke de plechtigheid verrichtte, betreedt het eerst het nieuwe depot van de georganiseerde landbouwers.

De „Ontwikkelingsclub” van den R.K. Fabrieksarbeidersbond te Maastricht mocht heden het eerste bestaanslustrum luisterrijk herdenken, bij welke gelegenheid wij de leden fotografeerden

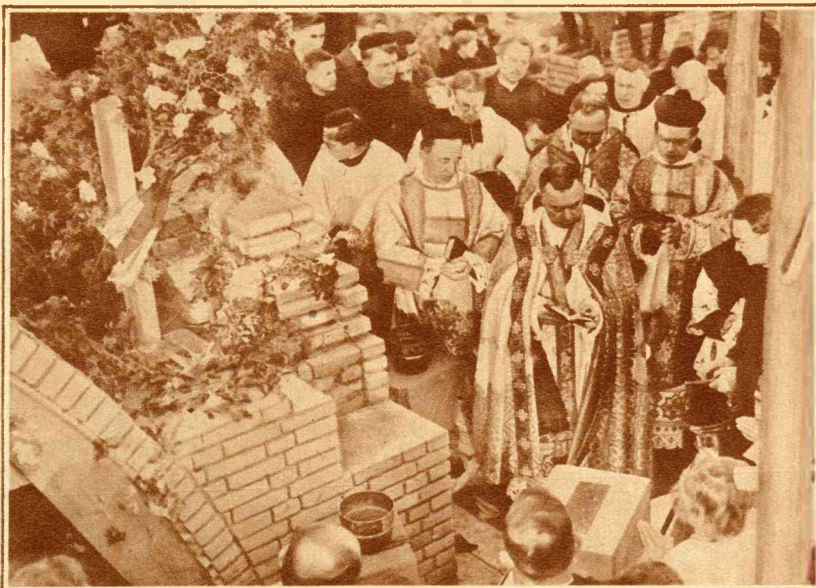
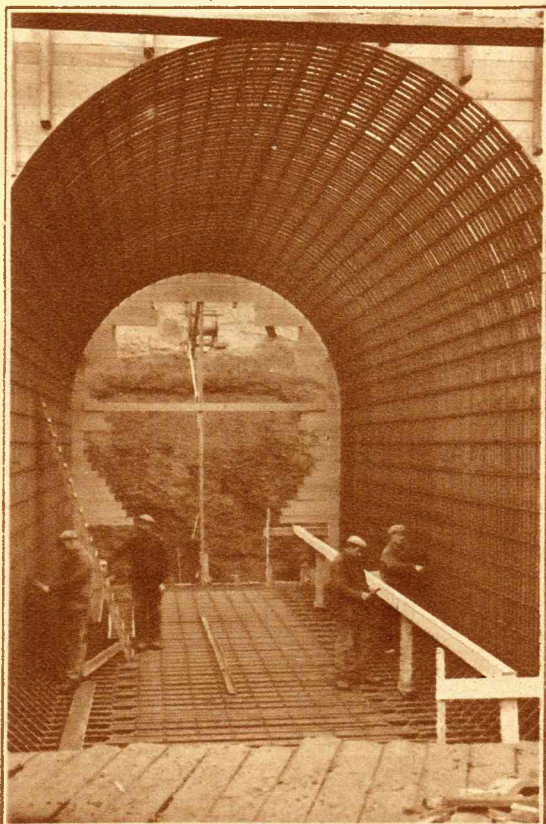

Te Simpelveld is men bezig een paar tunnels te maken, waar de nieuwe spoorlijn Simpelveld-Schaesberg overheen komt te liggen. Een fantastisch kijkje door het dak van den tunnel.

Een doorgraving door den dijk voor waterafvoer.

Interieur van den tunnel.

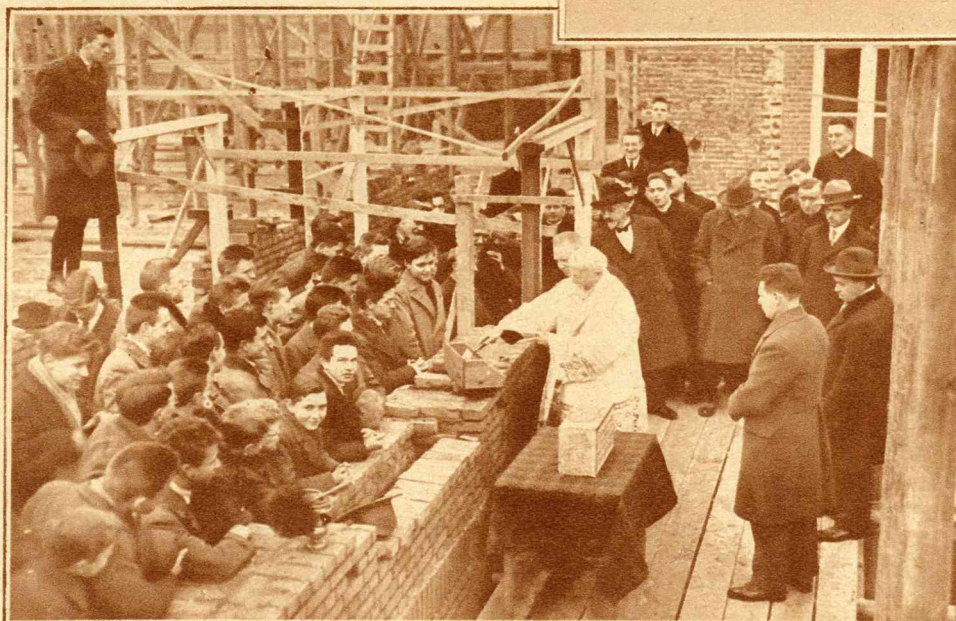
Te Overhoven-Sittard werd de eerste steen gelegd voor een nieuwe R.K. Kerk, toe te wijden aan de H. Hartvereering. Wij fotografeerden het moment, waarop Sittards Deken de liturgische gebeden verricht.

De Rijksvoorjaarskeuringen van hengsten zijn in Limburg weer begonnen. De goedgekeurde stamboekhengsten ontvangen thans hun teeken van goedkeuring in den hof, zooals onzefoto toont. Voor kort geschiedde het aanbrengen van dit brandmerk bij de manen.

Het Missiehuis van de Paters van den H. Geest te Weert zal zeer belangrijk worden uitgebreid. Dezer dagen had de plechtige eerste steenlegging voor de nieuwe gebouwen plaats, door den Prov. Overste, den Z. Ew. Pater P. A. Sébire, in tegenwoordigheid van vele autoriteiten.

hier, waar tal van nieuwsgierige oogen hen konden gadeslaan, was daaraan niet te denken.

„Nee, liefste!” fluisterde hij. „En je verlangen kan waarlijk niet grooter zijn geweest dan het mijne. Als ik meester was van mijn levenslot — maar daarover mag ik niet spreken, allermint hier. Slechts korten tijd moet je nog geduld hebben; dan zal het beslist worden.”

„Wat zeg je dat met een eigenaardigen nadruk, Rudolf. Ben je dan bang voor deze beslissing? Kan die je iets ergs brengen?”

„Wat die ons zal brengen, weet ik niet, Elze. Maar plaag je niet met nuttelooze zorgen. Wat er ook gebeure, ik zal niet vergeten, dat ik heilige plichten tegenover je heb te vervullen.”

„Och neen, je hebt tegenover mij geen anderen plicht, dan dat je jezelf moet ontzien en voor mij gespaard blijven. Ik wilde immers graag geduldig wachten, als ik maar hier en daar mocht hooren, dat je het goed maakt en dat deze verschrikkelijke zorg, dit vreeselijke onbekende, waarvan ik het ergste moet denken, je niet meer bezwaart!”

„Ik zal je een teeken van leven geven, zoo vaak ik daartoe in staat ben, zonder gevaar te loopen, ons geheim aan je weldoenster te verraden. Je bent toch nog in haar huis?”

„Ja.”

„En je gevoelt je veilig en gelukkig onder haar bescherming?”

Elze sloeg haar oogen neer. Hoe graag zou zij hem over haar tegenwoordig lot gerustgesteld hebben, maar na de gebeurtenissen der laatste dagen kon zij het toch niet van zich verkrijgen, om hem door een blijmoedig „ja” te bedriegen.

„Ik heb geen reden tot klagen,” zei ze ontwijkend. „Mevrouw Deloria is vriendelijk tegen mij. Maar daar komt zij terug — ga nu weg, Rudolf! Zij mag niet bemerken, dat wij met elkaar gepraat hebben.”

Zij hadden nauwelijks nog tijd, om haastig een afscheidsgroet en een teederen blik te wisselen, want de voormalige schoolrijdster kwam met vlugge schreden naar Elze toe.

„Nu? — Ben je klaar? Laat eens kijken! Ja, dat zal voldoende zijn. Maar je moet de kwitantie zelf aan het kasloket afgeven.”

Nauwelijks vijf minuten later was mevrouw Deloria in het bezit der gewenschte vijftienduizend mark en de dames verlieten het Bankgebouw, om naar huis te rijden.

„Als men bij ons in Duitschland maar niet zoo pijnlijk precies en zoo lastig was!” zuchtte mevrouw Deloria onderweg. „Ik heb al op verschillende buitenlandse plaatsen naar een credietbrief geïnformeerd; maar er schijnen daarvoor weer een aantal belachelijke formaliteiten vervuld te moeten worden. En als alleenreizende vrouwen kunnen wij toch niet altijd groote geldsommen bij ons hebben.”

„Wij, lieve tante?” vroeg Elze verschrikt. „Gaan wij dan op reis?”

„Waarschijnlijk. Ik ben nu eenmaal een trekvoegel en gevoel mij in mijn oude woonplaats niet echt op mijn gemak. Ook om jou zou ik graag hier vandaan gaan, lieveling, om je een stukje van de mooie wereld te laten zien. Maar er kunnen altijd nog wel een paar weken verlopen, voordat ik alle voorbereidselen heb gemaakt, en je mag er tegen niemand, ook niet tegen de werkster, over spreken.”

Al weer dit angstige en dringende gebod, om te zwijgen over een zaak, die toch schijnbaar dood-onschuldig was en die eigenlijk toch niemand aanging! Elze kreeg meer en meer het drukkende gevoel, tegen haar zin in een net van geheimen en onwaarheden te zijn gevangen. En nog meer dan dit pijnlijke gevoel bezwaarde haar de gedachte aan de aangekondigde reis, die haar misschien weer voor een onbepaalden tijd ver uit de nabijheid van haar geliefden Rudolf zou brengen. Zij werd zeer stil, en mevrouw Deloria, die noodzakelijk moest begrijpen, dat haar plan volstrekt geen instemming vond bij haar beschermeling, was verstandig genoeg, om voorloopig niet op het reisplan terug te komen.

Tegen den avond kwam Hubner, en wel in een toestand van zenuwachtige opwindung. Mevrouw Deloria liet hem de huiskamer binnengaan en had al een voorwendsel klaar, waaronder zij Elze voor allerlei zoogenaamd noodige boodschappen weg kon sturen. Het meisje was al op de trap, toen zij nog eens door mevrouw Deloria teruggeroepen werd.

„Luister, kind, als je soms mijnheer Krauze zou ontmoeten, dan mag je volstrekt niet tegen hem zeggen, dat ik bezoek heb. Het beste is, dat je hem in dit geval bijtijds uit den weg blijft. Maar als hij je ernaar vraagt, dan moet je hem antwoorden, dat ik alleen was, toen je mij verliet.”

Kwam er dan nooit een einde aan deze onwaarheden? Elze was zichzelf nooit eenzamer en verlatener voorgekomen dan nu, terwijl de vervreemding van haar kort geleden nog zoozeer vereerde weldoenster iederen dag, zelfs ieder uur toenam. De lucht van geheimzinnigheid en leugen, waarin zij genoodzaakt was te leven, benauwde haar.

Vurig verlangde zij naar haar bevrijding en graag zou zij de nederigste en moeielijkste betrekking hebben aangenomen, als die haar slechts vergunde, weer vrijmoedig en oprecht haar oogen op te slaan.

Maar daaraan viel nu niet te denken. Zij mocht zich niet aan ondankbaarheid schuldig maken

Deze aap onderzocht eens, hoe de constructie van een modern blaasinstrument was. Toen er echter geen toon uit te krijgen was, ontdekte ze dat haar jongste boven in de trompet zat.

tegenover de vrouw, die voor haar toch een redster uit grooten nood was geweest en Rudolf mocht om haar niet in een nieuwe ongerustheid worden gebracht. Zijn uiterlijk en zijn woorden hadden haar vandaag immers maar al te duidelijk getoond, dat hij nog steeds onder den last van andere zorgen ernstig te lijden had.

Krauze ontmoette zij onderweg niet. Maar het vermoeden van mevrouw Deloria, dat hij haar toch wenschte te bezoeken, werd desondanks vervuld. Hij kwam een kwartier na Elze's vertrek en werd door de schoolrijdster ontvangen in den salon, waar zij hem alleen afwachtte. Precies vijftig minuten later vertrok hij weer, om glimlachend naar zijn woning terug te keeren. De samenkomst scheen zeer bevredigend voor hem te zijn geweest. Tegen zijn gewoonte ging hij dien avond vroeg naar bed en toen den volgende morgen de kleine mijnheer Saling met een eenigszins ongerust en bezorgd gezicht in zijn kantoor kwam, vond hij den graanhandelaar in een zeer gunstige stemming.

„Ik had u eigenlijk gisteren al verwacht,” zei Krauze na een vriendelijken groet. „Het bedrag voor den wissel ligt al vierentwintig uur klaar. Ik hoop, dat de goede meening, die u tot heden van mijn betrouwbaarheid had, daardoor eenigszins hersteld zal zijn.”

„Die is nooit ernstig geschokt, waarde mijnheer Krauze,” verzekerde de kleine man beleefd, „gehoof mij, als ik zelf niet in verlegenheid was geweest, zou het nooit in mij opgekomen zijn, u tot betaling aan te sporen. Uw onderteekening is zoo

goed als contant geld. Dat weet iedereen hier in Breslau.”

De dunne lippen van den graanhandelaar trilden spottend, maar hij betoonde, ook nadat hij de tienduizend mark uitbetaald en zijn wissel in ontvangst genomen had, nog dezelfde vriendelijkheid tegenover den bezoeker, dien hij zelf naar de deur geleidde, om na zijn vertrek met een voldaan hoofdknikken te mompelen: „Dat is tenminste toch een begin! Nu zal, denk ik, ook het andere weer terecht komen.”

Gedurende den heelen dag werkte hij bijzonder vlijtig, gebruikte het middagmaal, dat zijn huishoudster zoo stilzwijgend en knorrig als altijd opdiende, met veel eetlust, en was bij het invallen van de duisternis juist weer in zijn kantoor teruggekeerd, toen een kloppen op de deur hem verbaasd deed opkijken.

„Nu nog bezoek?” dacht hij ontstemd. Maar hij riep toch „Binnen!” en zijn gezicht verhelderde weer, toen hij een wildvreemde voor zich zag, een zeer langen, mageren man, met een gebruint gezicht, een arendsneus en donkere, stoppelige wenkbrauwen, waaronder twee donkere oogen vurig fonkelden.

„Heb ik de eer met mijnheer Krauze in eigen persoon te spreken?” vroeg de bezoeker, zonder zijn grooten vilten hoed af te zetten.

„Die ben ik. Wat is er van uw dienst?”

„Nu, dat zult u dadelijk hooren. Eerst vergunt u wel, dat ik een stoel neem. — O, ik bedien mij al zelf! — Dus u is de bewuste mijnheer Krauze! Tot nu toe kende ik namelijk slechts uw stem, maar zoo ongeveer had ik mij uw persoon voorgesteld. Hebt u geen fatsoenlijke sigaar?”

In een sprakelooze verbazing had de graanhandelaar den onbeschaamden vreemdeling, die breeduit in een leuningstoel neergevallen was en nu, met den hoed nog steeds op zijn hoofd, zijn handen in zijn broekzakken stak, aangestaard. Hij twijfelde er niet aan, dat hij een dronken man of een krankzinnige voor zich had, en zijn toestand kwam hem zeer onaangenaam voor, want behalve de oude, half-doove huishoudster was er geen menschelijk wezen in huis, dat hij ter hulp had kunnen roepen; de ramen waren al, zooals iederen avond, van houten luiken voorzien en als de bezoeker hem ook tijd zou gunnen, om dezen weg te nemen, dan lag buiten toch de groote, eenzame binnenplaats, waar om dezen tijd niemand meer was en vanwaar geen hulpkreet tot de straat kon doordringen.

Maar als Krauze iets van vrees gevoelde, dan was hij toch slim genoeg, om het den lastigen bezoeker niet te toonen. Terwijl hij een ijzeren liniaal in zijn hand nam, die op den lessenaar lag, vroeg hij op barschen toon: „Wie is u en wat wenscht u? U is hier blijkbaar aan de verkeerde deur gekomen.”

De onbekende verroerde zich niet; maar hij glimlachte, zoodat zijn groote witte tanden onder zijn snor zichtbaar werden. „Wel neen, ik ben hier terecht. En u zult dat ook niet meer betwijfelen, nadat ik mij aan u heb voorgesteld. Mijn naam is Hubner. U zult u misschien herinneren, dien reeds gehoord te hebben.”

Krauze legde den liniaal neer. Nu wist hij, dat het nergens anders op gemunt was, dan op een persoonlijken aanval; maar het was geen verlichting, die deze overtuiging hem bezorgde.

„Zeker,” zei hij aarzeland, „want deze naam behoort nu juist niet tot de zeldzaamste. Maar ik weet daardoor nog steeds niet, wie u eigenlijk is en vooral weet ik niet, wat u recht kan geven, u in mijn huis op zoo'n onbehoorlijke manier te gedragen.”

„Weet u dat niet? Nu, dan zal ik het u zeggen! Omdat men met een schurk en gauwdief niet veel drukte behoeft te maken en omdat ik u tot heden slechts in deze hoedanigheid heb leeren kennen. Is dat duidelijk genoeg?”

Krauze kwam zwijgend een stap achter zijn lessenaar vandaan en liep naar de deur. Maar Hubner stak, zonder zijn handen uit zijn zakken te halen, een van zijn lange beenen uit, om den weg voor hem te versperren.

„Wacht, vriend, blijf, waar u bent en denk er niet aan, iets bijzonders uit te halen. Ten eerste ben ik minstens driemaal zoo sterk als u, en ten tweede behoeft ik slechts mijn mond open te doen, om u gevangen te laten nemen. Ik ben van huis uit een goedige kerel, maar een, met wien men naar welgevallen kan spotten, ben ik toch niet. Het zou erg voor u zijn, als ik onaardig moest worden.

Dus laat het niet zoo ver komen — in uw eigen belang!"

De spottend kalme manier van den man moest een angstwekkende uitwerking hebben, vooral nu zijn bedreigingen met een hartstochtelijke heftigheid worden uitgesproken.

Maar de graanhandelaar was een goed tooneelspeler. Nog gelukte het hem, om zijn waardige houding te bewaren. „Als u niet krankzinnig bent, dan bent u dronken," zei hij, „en in het eene zoowel als in het andere geval zou ik u ernstig willen verzoeken, mij van uw tegenwoordigheid te bevrijden, tenzij" — hij zei deze toevoeging na een verdacht gebaar van Hubner, toch al met een bevende stem — „tenzij u mij met enkele woorden en op een geschikte manier kunt vertellen, wat u van mij verlangt."

„Met enkele woorden dan: Ik verlang zeven-duizend en vijfhonderd mark, onmiddellijk uit te betalen en in contant geld. Hebt u mij verstaan?"

„Dat is komiek. En op welken rechtsgrond durft u dezen eisch te stellen?"

„Daarop, dat mij voor hetzelfde werk toch wel eenzelfde belooning toekomt als u. Het geheim van mevrouw Deloria had voor u een waarde van vijftienduizend mark, en het is dus rechtvaardig en billijk en misschien zelfs al te bescheiden, als ik het uwe voor mij op de helft stel."

„Uw woorden zijn geheel onverstaanbaar voor mij. En ten uwen gunste wil ik veronderstellen, dat u door een of andere babbelkous op een dwaalspoor bent gebracht. Ik ken de dame, die u daar noemde, slechts heel oppervlakkig en heb volstrekt niets met haar te maken."

Op Hubner's gezicht kwam weer die spottende glimlach. „Het is dus vermoedelijk een andere Krauze geweest, die mevrouw Deloria eergisteren bezocht, om haar bepaalde groeten over te brengen. En een andere, aan wien zij gisteren vijftienduizend mark uitbetaalde — niet?"

„Ik heb geen geld van die dame ontvangen. Als zij het tegendeel heeft beweerd, heeft zij gelogen."

„Kunt u mij daarop uw eerewoord geven, mijn waarde mijnheer Krauze?"

„Onvoorwaardelijk!"

„Nu, dan weet ik toch tenminste, wat uw eerewoord waard is. Om het met korte woorden te zeggen, wil ik u dadelijk tot uw geruststelling vertellen, dat mevrouw Deloria mij volstrekt niets meer behoefde mee te deelen. U hebt de slimheid van die dame ten eerste onderschat, als u denkt, dat zij zich weerloos met gebonden handen aan u zou overleveren. Ik heb ieder woord van uw gisteren gehouden gesprek gehoord en het was mevrouw Deloria, die mij achter de op een kier staande deur van de zijkamer verstopt had. — Hoe bevalt dit nieuws je, ouwe jongen?"

Het was een zware proef, waarop de zelfbeheersching van Krauze door deze verpletterende mededeeling werd gesteld en hoe koortsachtig vlug zijn gedachten ook mochten gaan, hij had toch een heelen tijd noodig, eer hij met zijn antwoord klaar was.

„Verondersteld, dat u de waarheid hebt gesproken," zei hij met een gedwongen kalmte, „waarmee wilt u mij dan eigenlijk nu verschrikken? Mevrouw Deloria en u — u zijt veel meer in mijn macht dan ik in de uwe. Probeer het maar eens, om uw bedreigingen waar te maken! Ik zal het gerust daarop aan laten komen, want ik ben zeker niet de persoon, die daarbij het meeste heeft te verliezen."

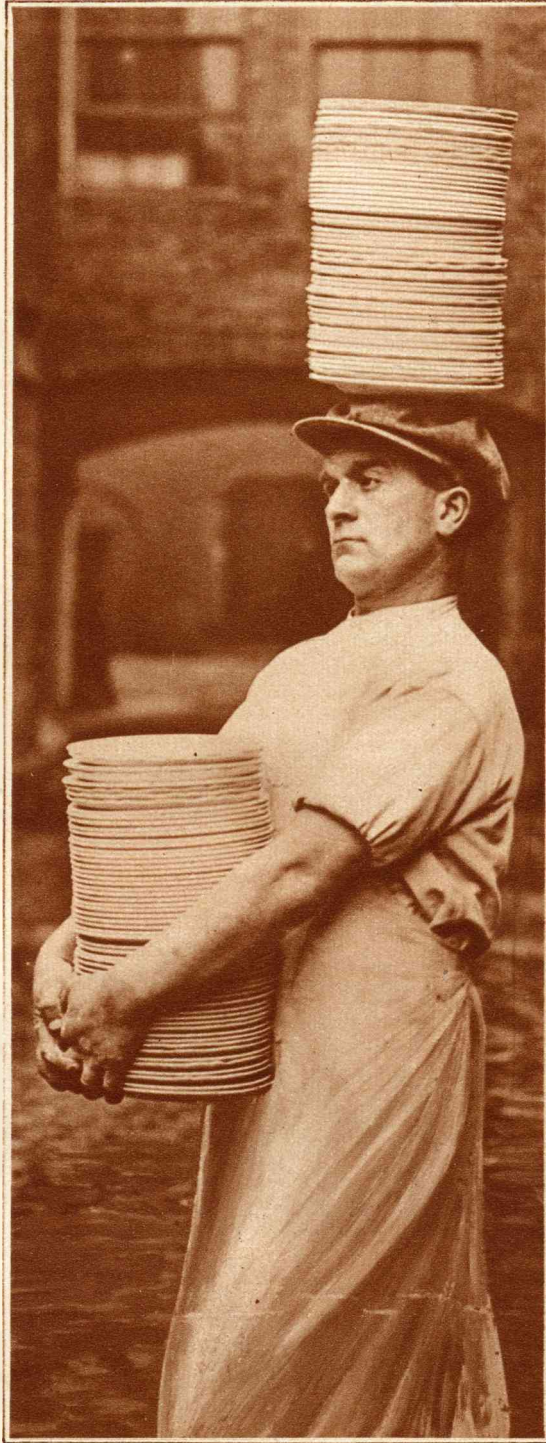
„Zoo? Het zou u dus niets deren, om wegens geldafpersing en hulp bij bedriegerij in de gevangenis te komen?"

„Als u ooit er in slaagt, mij daar te doen komen, dan zou u het toch slechts gedaan kunnen krijgen, als u tegelijk uzelf en mevrouw Deloria in het ongeluk stort. En uw lot zou veel erger zijn dan het mijne. En vooral mevrouw Deloria heeft een zeer groote zondenlijst."

Hij ging haastig achteruit, want Hubner was opgestaan en vlak voor hem gekomen. In de oogen van den vroegeren athleet was een gloed, die ook den moedigsten man angstig zou kunnen maken.

„Nu zijn er genoeg praatjes verkocht! Laten we duidelijk met elkaar spreken! Als u meent, mij te kunnen trotseeren, dan vergist u zich. En wat mevrouw Deloria betreft, wil ik een paar woorden tegen u zeggen, die u maar goed in uw geheugen moet prenten, als uw leven u iets waard is. Ja, wij zijn bondgenooten en als zoodanig zal ik haar

tegen schurken van uw soort weten te beschermen. U zult haar geen kwaad doen — daarop geef ik u mijn woord. Voordat ik mijn aangifte tegen u doe, zal zij al lang in veiligheid zijn en bij het minste, wat u tegen haar onderneemt, staat uw leven op het spel. Ik heb echter weinig te verliezen en het vonnis, dat ik in het ergste geval zou kunnen krijgen, zal ik graag aanvaarden, als ik daardoor de voldoening krijg, uw mooie berekeningen te hebben gedwarsboomd. Van dien anderen man, dien vent daar in Instenburg, trek ik mij niets aan, die komt toch niet meer levend uit de gevangenis. — Nu

Doet u dat eens na!

kent u mijn meening en weet u, wat u te wachten staat, als u het in uw hoofd haalt, een edele rol te gaan spelen. Ik geef u twee minuten van beraad, en dan: ja of neen — zonder smoesjes of uitvluchten, die bij mij toch niet helpen."

Krauze steunde zwaar op het dekblad van zijn lessenaar. Met het comediespel was het nu afgelopen.

„Goed dan, maar waarom zouden wij als verstandige menschen niet tot een overeenkomst kunnen komen," zei hij op een doffen toon. „U moet echter geen eischen stellen, waarin ik met den besten wil van de wereld niet kan voldoen. Het vermogen van Malinowski is toch groot genoeg voor ons allen. Mevrouw Deloria kan voor zichzelf en voor u naar welgevallen groote sommen laten komen. Waarom wilt u mij beslist nog de helft afdwingen van het geringe bedrag, dat ik ontvangen heb?"

„Als vijftienduizend mark voor u een gering bedrag uitmaken, voor mij zijn zij dat niet. En omtrent het overige vergist u zich. Mevrouw Deloria moet voorzichtig zijn, want die herhaalde geldzendingen zouden verdenking kunnen opwekken. Bovendien hindert het mij, om voortdurend ten koste van haar te leven. Dat schaadt onze vriendschap, waaraan voor mij zeer veel gelegen is. En zij moet niet slechts zelf leven, maar ook erop bedacht zijn, om voor onvoorziene gevallen een klein kapitaal beschikbaar te hebben. — Ik weet echter niet, waarom ik er toe over ga, dit alles voor u uiteen te zetten. Ik heb mijn eisch tegen u genoemd en ik laat mij niet beknibbelen."

„En als ik niet aan uw eisch kan voldoen — ook met den besten wil van de wereld niet? Daar, kijk hier, dezen wissel van tienduizend mark heb ik vanmorgen voor het geld ingewisseld, en het overige heb ik eveneens uitgegeven, om een lastigen schuldeischer tevreden te stellen, want ik bevind mij zelf in pijnlijke geldverlegenheid. Het is nog geen driehonderd mark, wat ik op dit oogenblik aan contant geld bezit."

„Dat kan mij weinig schelen. U hebt het bedrag ontvangen en ik verlang mijn aandeel. U is een verstandig man en het zal u wel gelukken, het overige te verkrijgen."

De graanhandelaar verviel in een ernstig nadenken. Hij scheen het doellooze van verdere onderhandelingen te hebben ingezien, want na een ongeduldig gebaar van zijn bezoeker zei hij: „Hoeveel tijd geeft u mij voor het bezorgen van het geld?"

„Omdat het onze eerste handelszaak is, zal ik edelmoedig zijn. Ik geef u vier en twintig uren."

„Dat is onmogelijk. Ik heb minstens drie dagen noodig."

„Nu, ik zal u halverwege tegemoet komen. Laten we dus afspreken, dat ik overmorgen om denzelfden tijd zal terugkomen, om de zeven-duizend vijfhonderd mark te ontvangen. Denk eraan: geen minuut later en geen penning minder."

„Ik zal alles doen, wat ik kan, om aan uw verlangen te voldoen."

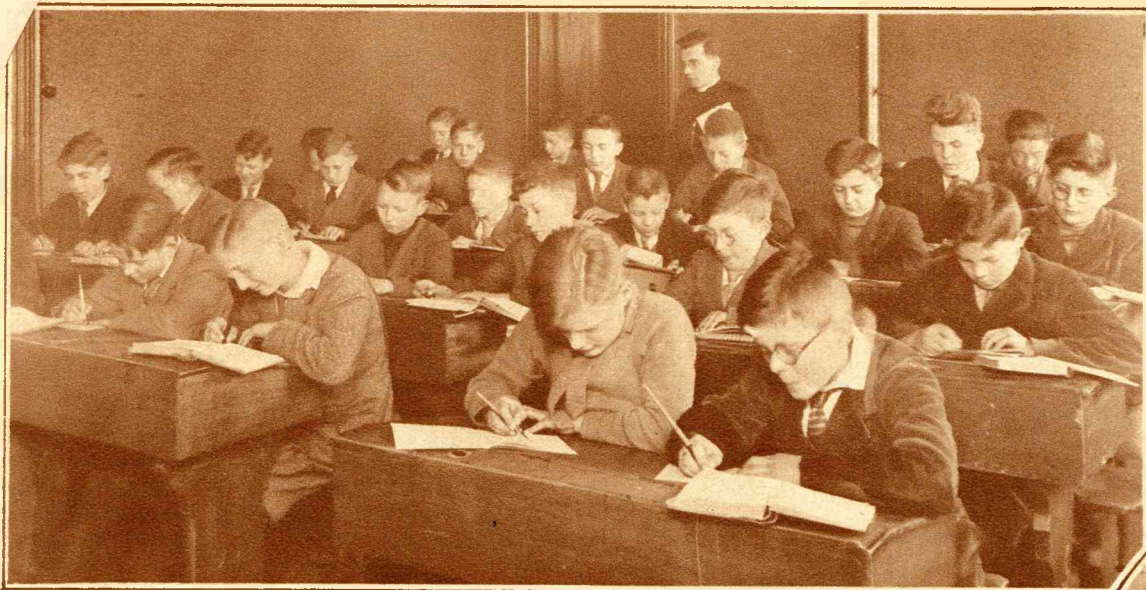
„Dat zou ik u ook aanraden. Want bij mijn volgende bezoek zult u mij niet tot zulke lange onderhandelingen bereid vinden. En nogmaals: geen uitvluchten, en geen lage schurkenstreken. Ik heb lang genoeg in de wereld rondgereisd, om mij niet zoo gemakkelijk te laten bedriegen. En ik heb te lang als athleet gewerkt, dat ik genoeg spieren heb overgehouden, om — als het noodig is — al de beenderen van uw lichaam te breken. Goeden avond!"

Een half uur later draaide de graanhandelaar de gasvlam boven zijn lessenaar uit en ging de trap op naar zijn slaapkamer. Deze was even eenvoudig en ouderwets ingericht als de overige vertrekken van het huis. Het meest in het oog vallende meubel was een gebogen, ouderwetsche latafel, die volgens den vorm en de bronzen beslagen nog wel uit de vorige eeuw afkomstig kon zijn. Een poosje bleef Krauze luisterend aan de halfgeopende deur staan, om zich te overtuigen, dat het heel stil in huis was; toen drukte hij de deur dicht en draaide tweemaal den sleutel om, zoodat hij zich veilig kon gevoelen voor onaangename verrassingen. Voorzichtig ieder geluid vermijdend, trok hij de eene schuiflade van de latafel na de andere open, om toen het licht geworden meubel van den muur af te schuiven en het op den voorkant neer te leggen.

Hoe voorzichtig hij ook bij dezen tamelijk ingespannen arbeid te werk was gegaan, had hij toch niet kunnen voorkomen, dat de latafel in het laatste oogenblik uit zijn handen gleed en met een doffen smak op den vloer openging. Met een bleek gezicht richtte hij zich op, om te luisteren.

Maar ook nu bleef het doodstil om hem heen.

„Den hemel zij dank, dat het oude monster daar beneden half doof is," prevelde hij, droogde het zweet van zijn voorhoofd en ging met zijn eigenaardig geprevel voort, terwijl hij aan den achterkant van de latafel zoo laag bezig was, dat deze er gemakkelijk uitgenomen kon worden. Een leeg plaats, die zich over de heele hoogte en breedte van het meubel uitstrekte, werd daarachter zichtbaar. Het vormde een zeer ruim geheimvak, waarvan niemand iets vermoed zou hebben, die niet op de gedachte was gekomen, om vast te stellen, dat de diepte der schuifladen niet met de diepte van de latafel overeenkwam. (Wordt voortgezet)

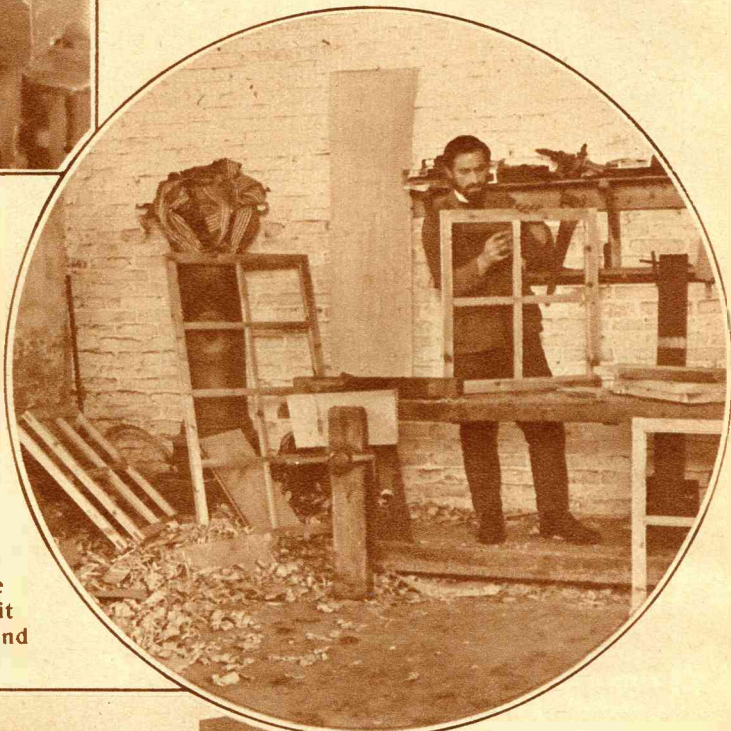
Een klas met leerlingen, die opgeleid moeten worden voor hun heilige taak.

Moderne Roofridders IN EEN OUDEN BURCHT

Reeds in de dertiende eeuw, zooals ieder oudheidkundige weet, bestond het kasteel Aldengoor te Haelen. Maar weinigen misschien weten dat 't oude ridderslot in den loop van het vorige jaar is hervormd tot een modern ridderslot voor moderne ridders van Koning Christus. Sinds begin September van het afgelopen jaar is te Haelen op het oude kasteel van Aldengoor de jongste telg van de missiecongregatie van Mill Hill gehuisvest. Waar vroeger jonge schildknappen zich oefenden in den wapenhandel, daar bereiden thans jonge knappen zich voor om eerstdaags te mogen worden strijders voor den Koning der koningen om zijn aardsche

koninkrijk uit te breiden tot aan de uiterste grenzen dezer wereld.

Nadat de stichter van de St. Joseph's congregatie voor vreemde missiën, de roemrijke Kardinaal Vaughan, vanuit het moederhuis te Mill Hill in Engeland

De broeder-timmerman aan den arbeid.

Ursulinen uit het oude kasteel te Haelen de nooit verwachte kans bezorgde voor de toekomstige ridders van Christus ook een echt en eeuwenoud ridderskasteel als woning te betrekken.

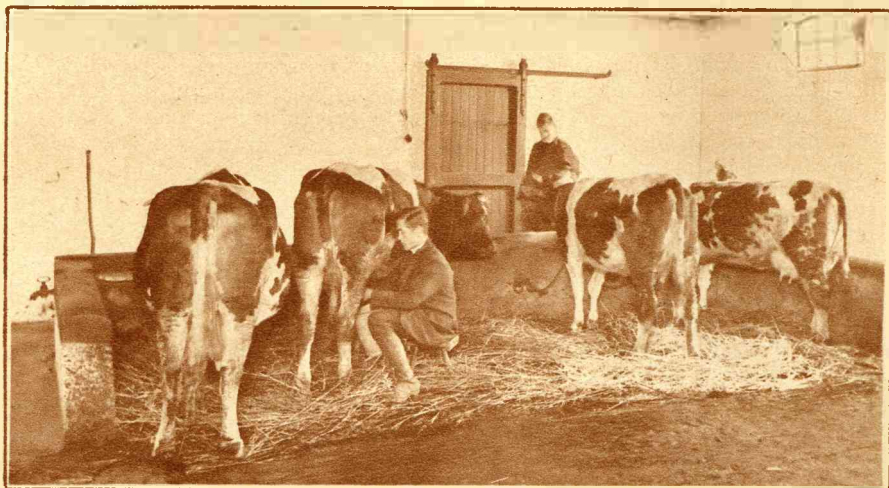
Zooals in het grijze verleden vanuit dit kasteel zwaar geharnaste ridders met opgeheven zwaard ten strijde trokken, zoo zullen ook in niet verre toekomst vanuit dit zelfde kasteel jonge missionarissen met opgeheven kruis uittrekken om te strijden in de missiën van Borneo, van Nieuw-Zeeland, van Indië, van Oeganda en Kavirondo, van Congo

Zeere moderne ridders in hun heiligdom, genaamd Hollywood, waar de films gereed gemaakt worden voor de diverse missie-lezingen.

De leerlingen verzameld op de oude trap.

De melk- en boterleeranciers van den burcht.

Ridders, schildknapen en krijgsknechten broederlijk veeënd in de eetzaal.

en van Kameroen in Afrika, van de Philippijnsche eilanden en, onverschillig waar dan ook de groote legeraanvoerder, gezeten op den Pauselijken troon te Rome, hen mocht heen zenden. Ontelbare gevaren zullen zij moeten trotseeren, ontzaglijke moeilijkheden zullen zij moeten overwinnen alvorens zij de eeuwenoude vestingmuren van het heidendom zullen omvergehaald hebben. Maar wat erger is: heel wat moeilijkheden zullen nog overwonnen moeten worden in eigen land, alvorens die jonge helden zullen kunnen uittrekken naar de vreemde landen.

Een van de grootste moeilijkheden voor de bewoners van Aldenghoor is op het oogenblik dat de vroegere ridders niet geweten hebben, dat die oude veste eens een missiehuis zou worden; anders zouden zij wellicht een geheel anderen bouwtrant gevolgd hebben. De lezer begrijpt natuurlijk dadelijk wat ik zeggen wil, n.l. dat dit oude slot, hoe mooi het ook is, uiteraard niet als missiehuis voor om de honderd studenten is ingericht, en dat beteekent, zooals ge evengoed begrijpt, dat er gebouwd zal moeten worden. Maar bouwen kost geld; en een nieuw missiehuis bouwen kost zelfs heel veel geld. Konden de moderne ridders nu maar,

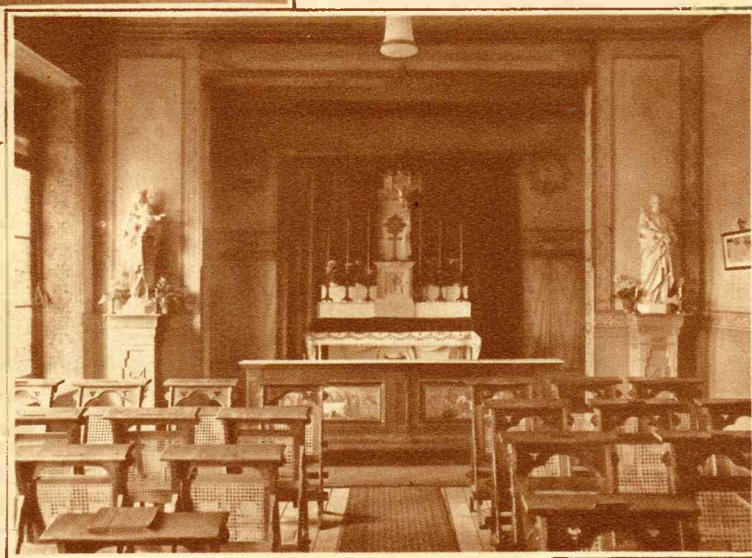

Deze bakker moet zoete broodjes bakken.

plaatjes, die in midden Limburg zeker geen onbekende meer is. In het eigen huis is hij al zoo beroemd, dat zijn kamer genoemd wordt naar het alom-bekende „Hollywood.” Dage-lijks zit hij te peinzen om zijn lezingen steeds meer populair en aantrekkelijk te maken.

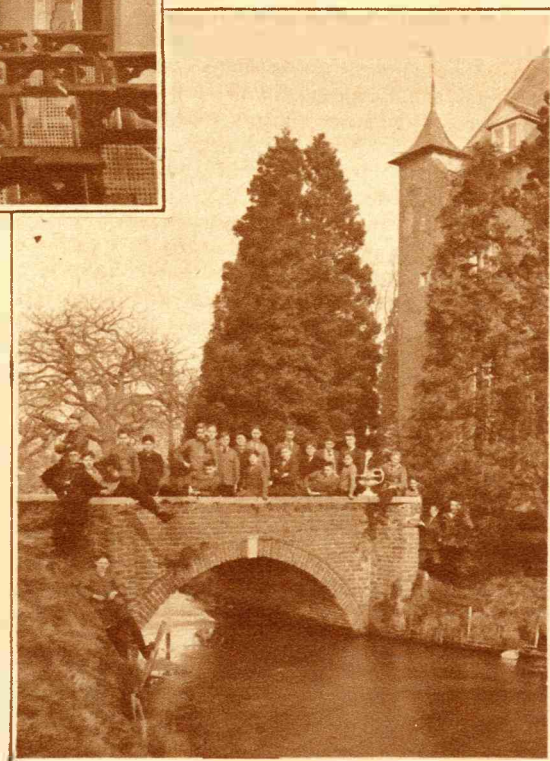
De foto's zullen u iets meer laten zien van het mooie kasteel Aldenghoor en zijn bewoners.

J. VAN DER MAAS.

De kapel van Aldenghoor.

zooals de middeleeuwsche ridders dat deden, op rooftocht uittrekken om iedereen, dien zij ontmoeten, aan te houden met een bulderend: je geld of je leven. Maar helaas, voor de dappere, moderne ridders is dat nu niet meer gebruikelijk. Uw leven willen zij niet, integendeel, ze zien graag, en naar krachten zullen zij zelfs mede werken, opdat ge, zooals de heilige Johannes zegt in zijn Evangelie: „het leven moogt hebben en in overvloed hebben, vooral het leven van de ziel.” Maar uw geld, ja, uw geld, dat hebben zij noodig. Maar om dat te verkrijgen zullen zij u niet met bevende ledematen en met het angstzweet op het gelaat voor hen op de knieën doen zakken en u doen opkijken in den verroesten loop van een middeleeuwsch pistool. Neen, er zijn ook nog andere en meer dankbare manieren. Daar is in de eerste plaats de zoo langzamerhand beroemd wordende Father Boonen met zijn missiefilm en lantaarn-

Een hoekje van den burcht met de leerlingen.

De krijgsknechten ontspannen zich na hun dagtaak.

De ridders hebben zich ter beraadslaging in een van de vertrekken teruggetrokken.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Hij zal alles hebben, waar hij recht op heeft — alleen, ik wil beslist *in alle stilte* tot een overeenkomst met hem komen; ik wil niet hebben, dat er over de zaak gepraat wordt. Dat is evenzeer terwille van *hem* als van mij. En bovendien, de menschen, die in mijn maatschappij kwamen, vertrouwden mij, en ik wil hen niet in den steek laten."

Francis haalde een kleinen zilveren koker uit zijn zak, stak een sigaret op, en rookte peinzend enkele oogenblikken.

"Het is mogelijk", zei hij ten laatste, "dat je een eerlijk man bent. Aan den anderen kant moet je toegeven, dat de waarschijnlijkheid, van mijn standpunt bezien, veeleer naar het tegendeel overhelt. Laten we eens teruggaan — naar mijn eerste ontmoeting met jou. Ik was er getuige van, dat deze concessie je verleend werd door den koning van Bekwando. Ingevolge de bewoordingen van dat stuk was jij feitelijk Monty's erfgenaam — en Monty lag daar dronken, in een klimaat, waar sterke drank en de dood hand in hand gaan. Je laat hem achter in het struikgewas, verklaart, dat hij dood is, en neemt alléén bezit. Ik vind hem in leven, doe voor hem, wat ik kan, en daarmee eindigt het eerste bedrijf. En wat gebeurt er nu verder? Ik hoor, dat jij een soort koninkrijk sticht, en een millionair bent geworden. Maar Monty was in leven, en jij wist, dat hij nog in leven was, maar als ik in Accra kom, is hij opeens weg. Ik wil weten, waarheen. Jij zegt, dat je het niet weet. Dat kan waar zijn, maar het lijkt niet zoo."

Trent's onderlip vertrok zenuwachtig — een zeker teeken, dat er een storm in zijn binnenste woedde; maar hij hield zich in bedwang, en zei geen woord.

Francis ging voort:

"Nu wil ik niet je vijand zijn, Scarlett Trent, of je een slechten dienst bewijzen, maar ik zeg je dit. Breng Monty binnen een week voor den dag, en begin redelijke onderhandelingen met hem, om hem netjes te behandelen, en ik zal zwijgen. Maar als je hem aan het eind van die week niet voor den dag kunt brengen, dan moet ik naar zijn naaste betrekkingen gaan, en hun al deze dingen voorleggen"

Trent stond langzaam op.

"Geef mij je adres," zei hij. "Ik zal doen, wat ik kan."

Francis scheurde een blaadje uit zijn zakboek, en schreef er 'n paar woorden op.

"Dáár kun je me ten allen tijde bereiken," zei hij. "Nog één oogenblik, Trent. Toen ik je vandaag het eerst zag, had je een dame bij je."

"Nu?"

"Ik ben zoolang uit Engeland weg geweest," ging Francis langzaam voort, "dat mijn geheugen wat geleden heeft. Toch kwam het gezicht van die dame me eenigszins bekend voor. Mag ik weten, hoe haar naam is?"

"Juffrouw Ernestine Wendermott," antwoordde Trent langzaam.

Francis wierp zijn sigaret weg, en stak een andere op.

"Dank je," zeide hij.

XXXV.

Da Souza's kantoor was niet gemeubileerd, en ook niet — wat ligging betreft — gekozen met de bedoeling, dat het indruk zou maken op eventuele bezoekers. Het lag in een achteraf-straatje, en hoewel men zich daar op steenworps-af-

stand van Lothbury bevond, was de onmiddellijke omgeving niet bepaald opvrolijkend. Het huis zag uit op een witten muur, en een groentewinkel deelde met een prachtige herberg, die veel op een kelder leek, de eer, van meer onmiddellijk in de buurt te mogen liggen. Trent, wiens eerste bezoek dit was, keek om zich heen met verrassing, gemengd met een zekere walging.

Hij duwde de glazen deur open, en bevond zich tegenover Da Souza's eenigen klerk — een jongen met een onverzorgd uiterlijk, sjofel, maar niettemin met een zekere zwierigheid gekleed, met bleke gelaatskleur en oogen, die dicht bij elkaar stonden. Hij was op dat oogenblik bezig, een grooten diamanten speld op den mouw van zijn jas te wrijven, met welke bewerking hij thans ophield, om met groote verbazing naar dezen onverwachten bezoeker te staren. Trent was rechtstreeks van Ascot gekomen, rechtstreeks ook van zijn onderhoud met Francis, en droeg nog zijn kijker.

"Ik wil Mr. Da Souza spreken," zei Trent. "Is hij thuis?"

"Ik geloof het wel, mijnheer," antwoordde de bediende. "Hoe is de naam?"

"Trent. Mr. Scarlett Trent."

De deur van een privé-kantoor ging open, en Da Souza vertoonde zich, buigend en kruiperig. Hij liet al zijn blanke tanden zien, toen hij zijn bezoeker al glimlachend verwelkomde. Doch er sprak strijdust uit zijn kleine, scherpe oogen, zijn kruiperige buiging, en zijn spottende onderdanigheid.

"Ik ben zeer vereerd, Mr. Trent, zoo is het, mijnheer," verklaarde hij. "Welkom weer in Engeland. Wanneer bent u teruggekomen?"

"Gisteren," zei Trent kortaf.

"En u bent zóó van de overwinning met de wedrennen gekomen," ging Da Souza voort. "Dat is toch zoo, hoop ik?"

"Ik ben zóó van Ascot gekomen," antwoordde Trent, "maar mijn paard heeft verloren, als dat het is, wat je bedoelt. Ik ben hier evenwel niet gekomen, om over wedrennen te praten. Ik wil een woordje onder vier oogen met je spreken."

"Met genoegen, mijnheer," antwoordde Da Souza, terwijl hij de deur van zijn heiligdom met een sierlijk gebaar openduwde. "Wilt u binnenkomen? Hierheen! Die stoel is wat stoffig. Met uw welnemen."

Trent wierp een snellen blik door de kamer, waarin hij zich bevond. Ze was kaal gemeubeld, en

een venster, dat vol met stof zat, zag uit op den somberen achterkant van een bank of ander openbaar gebouw. De vloer was niet bedekt, en de muren waren behangen met gele kaarten van goudmijnen, allemaal in West-Afrika. Da Souza zelf, in splinternieuw costuum, met glanzende schoenen, en een bloem in zijn knoopsgat, was stellig het minst schamele voorwerp in de kamer.

"Je weet heel goed, waar ik voor gekomen ben," zei Trent. "Natuurlijk zul je voorgeven van niet, en daarom zal ik het je vertellen, om tijd uit te winnen. Wat heb je met Monty gedaan?"

Da Souza spreidde afwerend zijn handen uit. Hij sprak met goed voorgewende ongeduldigheid.

"Monty! Altijd maar Monty! Wat heb ik met hem te maken? Jij bent het, die je met hem bemoeien moet, ik niet."

Trent draaide zich kalm om, en sloot de deur af. Da Souza had luid willen roepen, maar een aanval van vrees had hem verlamd. Zijn vette bleke gezicht werd nóg bleeker, en zijn knieën knikten. Trent legde zijn hand op zijn schouder, en Da Souza had een gevoel, alsof de klauwen van een wild dier hem gegrepen hadden.

"Als je roept, zal ik je smoren," zei Trent. "Luister nu goed. Francis is in Engeland, en zal de heele geschiedenis vertellen, als Monty niet voor den dag komt. Ik zal doen wat ik maar kan, voor ons allemaal, maar ik ben niet van plan, om Monty te laten vermoorden. Komaan, laten we de waarheid eens hooren."

Da Souza was nu grauw van meer dan fysieke vrees. Hij was zoo dicht bij rijkdom geweest. Zou hij nu alles verliezen?

"Mr. Trent," fluisterde hij, "mijn beste vriend, wees toch redelijk! Ik zeg je, Monty is nog maar half in leven. Hij leeft, ja, maar het is maar een draadje, waaraan hij hangt. Laat het allemaal aan mij over. Morgen zal hij dood zijn — o, op heel natuurlijke manier. Er zal niet de minste risico zijn. Trent! Trent!"

Zijn kreet eindigde in een gerochel, want Trent had hem bij de keel gegrepen.

"Hoor eens hier, jij ellendige bloedhond," fluisterde hij. "Breng me nu dadelijk bij hem of ik zal je je leven uit je lichaam rammelen. Heb je ooit gezien, dat ik op mijn woord terugkwam?"

Da Souza nam zijn hoed, met een afschuwelijke verwensching, en gaf toe. De beide mannen verlieten samen het kantoor.

"Luister!"

De beide vrouwen bleven stil zitten, wachtend, tot het geluid zich herhalen zou. Ditmaal was het stellig niet mogelijk, dat men zich vergissen kon. Van de kamer boven haar hoofd kwam het zwakke trillende snikken van een ouden man. Julie wierp haar boek neer, en sprong op.

"Moeder, ik kan het niet langer verdragen," riep zij uit. "Ik weet, waar de sleutel is, en ik ga die kamer binnen."

Mrs. Da Souza's lijvig lichaam trilde van opwindung.

"Kind," smeekte ze, "Julie, doe het niet! Denk er aan! Je vader zal het te weten komen, en dan... o, ik zal me dood schrikken!"

"Het heeft niets met u uit

In Berlijn had in een der zweminrichtingen een demonstratie plaats van de politie. Hierboven een politie-man, die in complete dienstuniform met geweer, sabel en revolver te water ging.

te staan, moeder," zei het meisje. „Ik ga erheen."

Mrs. Da Souza haalde een omvangrijken zakdoek te voorschijn, overvloedig geparfumeerd, en bette haar oogen daarmee. Van den tijd af, dat ook zij geweest was als Julie — slank en knap — was ze ieder uur in angst en vreeze geweest voor haar man. Sinds lang was haar geest gebroken, en was het met haar onafhankelijkheid gedaan. Tegenover haar vrienden en vertrouwelingen was nooit een woord dan van trots en liefde voor haar echtgenoot over haar lippen gekomen. Maar thans, nu zij naar haar dochter keek, was zij zich bewust van een wild, hartstochtelijk verlangen, dat haar lot althans anders zou mogen zijn. En terwijl zij haar oogen afveegde, en omkeek, was Julie verdwenen.

Zelfs Julie voelde een ongewonen angst, toen zij de trap opging, met den sleutel van de afgesloten kamer in haar hand. Al was haar positie ten opzichte van haar vader niet de toestand van volstreckte slavernij, waartoe haar moeder gaandeweg gedwongen was, zij was op zijn minst genomen bang voor hem, en zij herinnerde zich de strikte bevelen, die hij haar en iedereen in huis gegeven had. De kamer mocht alleen open gemaakt worden door hemzelf. Op kreten en smeekbeden moesten ze geen acht slaan. Zij moesten zich gedragen, alsof die kamer niet bestond. Zij hadden het nu al dagen lang verdragen — dat hartverscheurend gekreun, die lichte, wanhopige kreten van den gevangene, en Julie kon het niet langer uithouden. Zij had een teer hartje, en van den beginne af was ze getroffen door het uiterlijk van dien erbarmelijken oude, die zoo zwaar op den arm van haar vader leunde, toen ze samen het tuinpad waren opgekomen. Zij nam zich vast voor, om zich althans daarvan op de hoogte te stellen, of zijn afzondering zijn eigen verkiezing was. Dus ging ze onbeschrond de trap op, en stak den sleutel in het slot. Een oogenblik aarzelen — dan duwde ze de deur open.

Haar eerste opwelling, toen ze den man, die vol angst bij haar binnenkomst overeind krabbelde, in het gelaat zag, was, om op staanden voet haar onderneming op te geven — want Monty was op dat oogenblik niet bepaald aangenaam, om te zien. De kamer stonk van drank en tabaksrook. Monty zelf was onverzorgd en ongewasschen. Zijn oogen waren met bloed doorlopen, en hij was half over de tafel gevallen, in de houding van een dronkeman. Toen ze hem zóó zag, verdween haar medelijden. Tenslotte was het snikken, dat zij gehoord hadden, dus niets anders dan het ziekelijk gedreun van een dronken man. Maar hij was heel oud, en er was iets in de kinderlijke, ademlooze vrees, waarmee hij haar aankeek, dat haar deed aarzelen. Zij bleef dus staan en bemerkend, dat hij niet sprak, richtte zij het woord tot hem.

„We hoorden u beneden in u zelf praten," zei ze, „en we waren bang, dat u misschien pijn had."

„Ach," mompelde hij, „dat is dus alles. Er staat dus niemand achter u, niemand, die mij moet hebben."

„Er is niemand anders in huis, dan mijn moeder en ik," verzekerde ze hem.

Hij slaakte een lichten zucht, die eindigde in een snik.

„Ziet u," zeide hij vaag, „ik zit hier uur aan uur, en ik denk, dat ik me dingen verbeeld. Nog maar heel kort geleden verbeeldde ik me, dat ik de stem van Mr. Price hoorde, en hij wilde zijn geldkistje hebben, dat houten kistje, weet u wel? Ik blijf maar denken, dat ik hem hoor. Gek, hè?"

Hij glimlachte flauwtjes, en zijn beenderige vingers gleden langs het glas, dat naast hem stond. Zij schudde glimlachend het hoofd, en kwam wat dichterbij. Zij was niet bang meer.

„Ik zou niet drinken, als ik u was," zei ze. „Het kan niet goed voor u zijn, zeker niet."

„Goed?" antwoordde hij langzaam. „Het is vergif, zwaar vergif."

„Als ik u was," zei ze weer, „zou ik al dat goed wegdoen, en een mooie wandeling gaan maken. Dat zou heel wat beter voor u zijn."

Hij schudde het hoofd.

„Ik durf niet," fluisterde hij. „Ze kijken op het oogenblik naar me uit. Ik moet me verbergen — aldoor verbergen."

„Wie kijken er naar u uit?" vroeg ze.

„Weet u dat niet? Mr. Price en zijn vrouw. Ze zijn ook overgekomen, achter me aan."

Harry Smith, de cameraman van de Jungle-film, neemt een „sprekende", misschien is het meer juiste woord een „brullende" film op van een woestijnkoning.

„Waarom?"

„Wist u dan niet, dat ik een dief ben?" mompelde hij.

Zij schudde het hoofd.

„Nee, dat wist ik zeker niet. O, dat spijt me erg." Hij knikte een groot aantal malen krachtig met het hoofd.

„Wilt u me daar niet wat meer van zeggen?" vroeg ze. „Is het iets heel slechts geweest?"

„Ik weet het niet," zeide hij. „Ik kan het me zoo slecht herinneren. Het is ongeveer zoo. Ik schijn zoo lang geleefd te hebben, en als ik daarop terugzie, kan ik me dingen herinneren, die heel lang geleden gebeurd zijn — maar dan schijnt er een gat te zijn, en alles is een en al nevel, en het doet mijn hoofd vreeselijk pijn, als ik me probeer te herinneren," kermde hij.

„Probeert u het dan niet," zei ze vriendelijk. „Ik zal u een poosje voorlezen, als u wilt, en dan kunt u er heel kalmpjes bij zitten."

Hij scheen haar niet gehoord te hebben. Hij ging voort:

„Maar één keer, vóór ik dood ging, dat is alles, wat ik wou. Alleen maar om haar nog eens te hooren spreken, om mijn kleine meid opgegroeid te zien tot een vrouw — en daar lag altijd de zee, en oom Sam kwam maar altijd met dien vervloekten rum. Toen kwam op zekeren dag Trent, en praatte van geld, en sprak van Engeland, en toen hij wegging, klonk me dat voortdurend in mijn ooren, en 's nachts hoorde ik haar om mij roepen, over de zee. Daarom ging ik er vandoor, en de groote boot lag daar, met rossen gloed in den schoorsteen, en ik was gek. Ze riep om me, over de zee, en zoo nam ik het geld weg."

Zij streelde zachtjes zijn hand. Er was zooiets als een brok in haar keel, en haar oogen waren vochtig.

„Was het uw dochter, die u zoo graag wou zien?" vroeg ze zacht.

„Mijn dochter! Mijn kleine meid!" antwoordde hij. „En ik hoorde haar roepen, met de stem van haar moeder, over de zee en zoo nam ik het geld weg."

„Niemand zou u daar erg hard om kunnen vallen, daar ben ik zeker van," zei ze opgewekt. „U maakt u zelf noodeloos bang. Ik zal met vader spreken, en hij zal u wel helpen."

Hij stak zijn hand op.

„Hij verbergt me juist," fluisterde hij. „Het is door hem, dat ik hoorde, dat ze achter me aan waren. Het kan me niet schelen voor mezelf, maar zij zou het te weten kunnen komen, en ik heb schande genoeg over haar gebracht. Luister!"

Er klonken voetstappen op de trap. Hij klemde zich aan haar vast, in doodelijken schrik.

„Daar komen ze aan!" riep hij uit. „Verberg me, o, verberg me!"

Maar ook zij was bijna even ontsteld, want zij had den stap van haar vader herkend. De deur werd opengegoorpen, en Da Souza trad binnen, gevolgd door Scarlett Trent.

XXXVI

De oude man en het meisje waren even ontsteld, maar beiden zonder reden. Da Souza vergat voor een oogenblik, toornig te zijn over de ongehoorzaamheid van zijn dochter, en zag terstond in, dat haar tegenwoordigheid ter plaatse geheel en al in zijn voordeel was. Monty, bleek als de dood, was met stomheid geslagen, toen hij Trent zag. Hij zonk in een stoel, naar adem snakkend. Trent kwam op hem toe met uitgestrekte handen, en met een blik van diep medelijden op zijn hard gezicht. „Monty, oude jongen," zei hij, „waar ter wereld ben je bang voor? Weet je dan niet, dat ik blij ben, je te

zien? Ben ik niet naar Accra gekomen, om je mee te nemen naar Engeland? Geef me de hand kameraad. Ik heb hoopen geld voor je, en goed nieuws."

Monty's hand was slap en koud, zijn oogen waren glazig en zonder uitdrukking! Trent keek naar de half-leege flesch, die naast hem stond, en wendde zich wild tot Da Souza.

„Jij schoft!" zei hij op zachten toon, „je wou hem vermoorden, hè? Weet je niet, dat hem hier opsluiten, en hem brandewijn geven, evengoed een moord is, als wanneer je hem nu een mes op zijn keel zette?"

„Hij wordt gek, als hij niet wat te drinken krijgt," mompelde Da Souza.

„Hij zal gauw genoeg gek worden, als hij een flesch brandewijn onder zijn bereik heeft, en jij weet dat," antwoordde Trent heftig. „Ik zal hem hier vandaan brengen."

Da Souza kroop nu niet langer. Hij haalde zijn schouders op, en stak zijn vette, kleine handen in zijn broekzakken.

„Heel goed," zei hij somber. „Ga jij je gang maar. Je wilt mijn raad niet aannemen. Ik ben mijn heele leven een man van de City geweest, en ik weet zoo een paar dingen. Breng jij Monty naar de algemeene vergadering van de Bekwando-Maatschappij, en leg daar zijn positie uit, en ik zeg je, dat je de heele markt om je ooren zult krijgen. Mij kan het natuurlijk niet schelen. Ik ben een paar van mijn aandelen kwijt geraakt, en ik zal er nog een paar van de hand doen, vóór de slag valt. Maar hoe staat het met jou? Hoe staat het met Scarlett Trent, den millionaire?"

„Ik sta er zóó voor, dat ik wat verliezen kan," antwoordde Trent kalm. „Ik ben niet bang."

Da Souza lachte ietwat zenuwachtig.

(Wordt voortgezet)

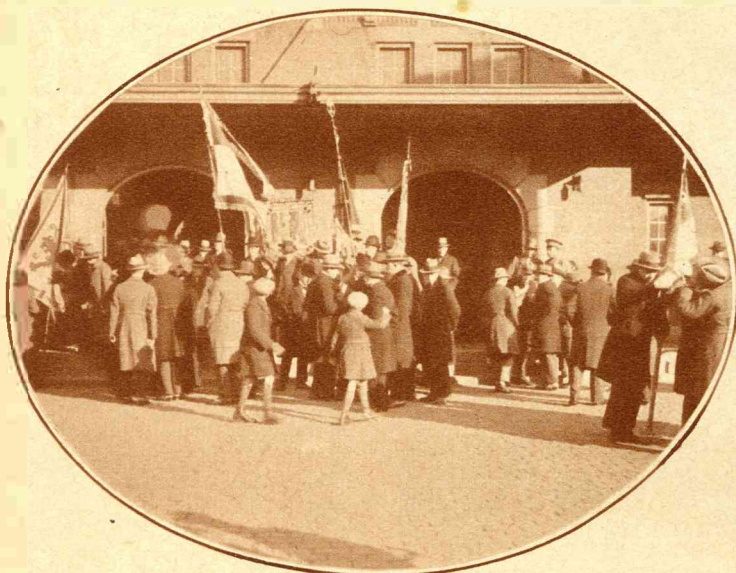

Ter gelegenheid van het 12½-jarig bestaan van den R. K. Banketbakkers-gezellenbond te Haastrecht werd in stichting de Stuurs een tentoonstelling van werkstukken gehouden. — Het beoordeelen van brooden.

Enkele bekroonde taarten.

Limburgsch Nieuws

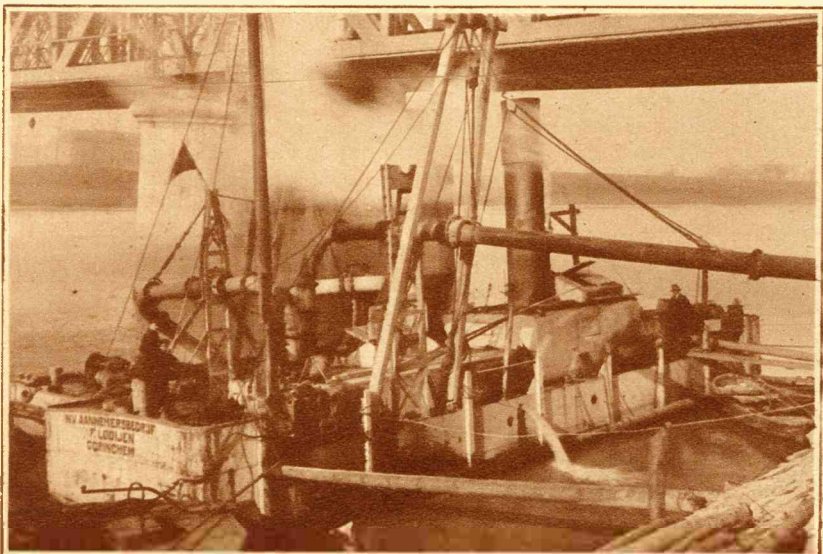
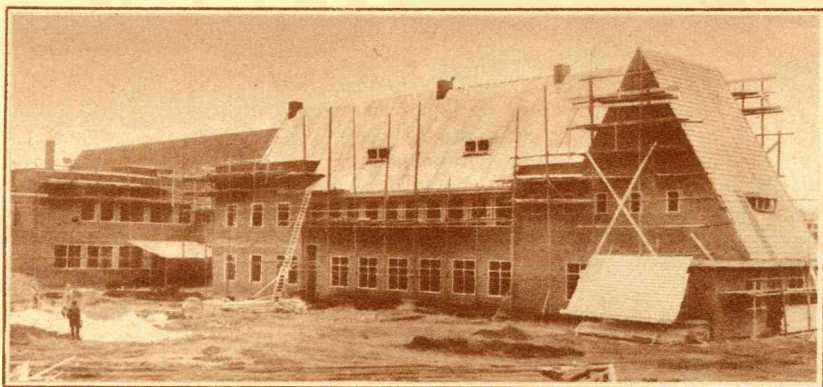
Bij gelegenheid van het 20-jarig bestaan der ver. Jong Limburg te Maas-tricht had aan het station de ontvangst plaats der Zustersverenigingen, welke kwamen gelukwensen. Een foto van de begroeting.

De vereeniging Jong Limburg herdacht dezer dagen te Maas-tricht haar 20-jarig bestaan op feestelijke wijze. We zien hier het bestuur en de leden voor de receptie gekiekt.

Het Ziekenhuis te Weert verrijst uit den grond op, en zal binnen afzienbaren tijd worden geopend. Wij plaatsen hier een kiekje, dat den toeschouwer een kijkje geeft op de vorderingen in den bouw.

De Hoeve „De Staay”, het oude veerhuis bij Venlo is de vorige week geheel uitgebrand. Hierbij een kiekje van de resten na den brand.

De Eerwaarde Zusters Ursulinen te Weert bouwden aan de Molenpoort aldaar een R.K. Vakschool voor Meisjes en een Bewaarschool. De gebouwen zijn welhaast voltooid en zullen inderdaad aan een lang gevoeld verlangen vervulling brengen. Hierboven een kiek der scholenexteriurs.

Te Venlo in de haven is op het oogenblik een groote zandzuiger bezig om den nieuwen aanlegstijger voor de schepen op voldoende diepte te brengen.

De beslissende slag in Tilburg. Willem II klopt N.A.C. met 3-1. Moment uit den strijd voor 't doel van Willem II.

SPORT van Zondag

Willem II is Zuidelijk kampioen. Dit is wel het feit van de grootste betekenis, na de wedstrijden van Zondag. Door een 3-1 overwinning op N.A.C. heeft de kranige Tilburgsche ploeg het laatste grijntje twijfel weggenomen. Het Zuidelijke district zal alzoo door Tilburgs oudste vereeniging vertegenwoordigd zijn in den strijd om den Nederlandschen kampioentitel, waarvoor Go Ahead en Velocitas zich reeds eerder hebben geplaatst en het wachten thans nog slechts op de beide Westelijke pretendenten is.

De wijze, waarop Willem II den titel in het Zuiden heeft bemachtigd, laat niet veel twijfel. De nationalen hebben een prachtig seizoen achter den rug. Wij achten slechts P.S.V. in zijn besten vorm van dezelfde kracht als Willem II. De kampioenen

van het vorige jaar verspeelden echter in den aanvang van het seizoen te veel punten. Juist ook aan de hand van de laatste resultaten gelooven wij, dat 't Zuiden in Willem II een vertegenwoordiger zal hebben, die er zijn mag en nu de kracht van de Westelijke clubs ons heel wat minder schijnt dan in den goeden tijd van Feijenoord b.v. is de kans, dat de a.s. Nederlandsche kampioen wederom in het Zuiden zal huizen, zeker niet gering.

Wij wenschen het kranige elftal uit Tilburg van harte geluk met hetgeen thans reeds werd bereikt en hopen daarbij, dat de hierboven uitgesproken verwachting werkelijkheid zal worden.

sproken verwachting werkelijkheid zal worden.

De oogst is verder al bijzonder schraal geweest. Regen, sneeuw en hagel maakten de meeste terreinen onbespeelbaar. Behalve de ontmoeting in Tilburg kon geen enkele der overige vastgestelde wedstrijden doorgang vinden, terwijl ook in de lagere afdeelingen het meeste ten offer viel aan de slechte terreinomstandigheden. We zijn dus ditmaal spoedig uitgepraat.

Caesar, R.K.V.V.L. en Valkenburg zorgen voor een spannenden eindstrijd in de eerste klasse van de R.K.F. Bleijerheide is de promotie-candidaat van het Zuiden. Deze actieve mijnclub zal straks een hernieuwden aanval op het eerste-klasseschap ondernemen. Wij zijn wel benieuwd of ze thans niet nogmaals te licht zal worden bevonden.

De R.K.F.'ers en de clubs uit de tweede klasse hadden in de Mijnstreek dus tengevolge van het slechte weer vrijaf, zoodat de spelers zich hebben kunnen bezighouden met de berekening van kampioens- en degradatiekansen. Een weekje stagnatie is thans niet zoo erg, gezien alles op een oor na gevild is.

Willem II, de nieuwe Zuidelijke kampioen. Foto van het kranige Tilburgsche team, dat Zondag door een 3-1 overwinning op N.A.C. beslag legde op den Zuidelijken kampioentitel. Staande van l. n. r.: Smit (trainer), Spijkers, Budemeyer, Maas, v.d. Wouw, de Kanter. Midden: de Leeuw, v. Ierland, Wunnen, Voor: Klaasen, v. d. Aa en van Loon.

De wedstrijd Willem II-N.A.C. te Tilburg. Spelmoment. De Bredasche doelvorderder in actie.

Goal! Het derde doelpunt van Willem II, dat de overwinning tegen N.A.C. tot een voldongen feit maakte.

PRIJSVRAAG!!

Wederom vragen wij de aandacht onzer lezers voor een prijsvraag en wel voor de volgende:

Op bovenstaande teekening vindt men 12 onmogelijkheden of als men liever wil, onjuistheden die door onze lezers en lezeressen moeten opgespoord worden. De oplossingen kunnen zoo beknopt mogelijk aangegeven worden en moeten geschreven zijn op een voldoende gefrankeerde briefkaart. Men volge dus het voorschrift en zende geen oplossingen per brief, want deze gaan onherroepelijk de prullemand in. Onder de goede oplossers worden de volgende prijzen verloot.

1e Prijs: Een Dames- of Heerenrijwiel

2e Prijs: Een Dames- of Heerenrijwiel

Beide zijn keurige rijwielen van de Hollandsche Rijwielcentrale „Emeca” Copernicuslaan 145, den Haag

Oplossingen moeten ingezonden zijn vóór of op 10 Maart a.s. In het eerste na dien datum verschijnende nummer worden de winners bekend gemaakt.

3de prijs	f 10.—
4de „	„ 5.—
5de „	„ 5.—
6de „	„ 2.50
7de „	„ 2.50
8ste „	„ 2.50
9de „	„ 2.50
10de „	„ 2.50

MAKE THE NIGHT TEST

**HEDEN IS MOEDER
AAN HET WOORD.**

Zij zegt:

Het zou beter zijn, de zenuwprikkelende werking van koffie en thee, speciaal voor kinderen, geheel uit te schakelen. Coffeïnevrije Koffie Hag met melk bekommt beter, veroorzaakt noch slapeloosheid, noch hartkloppingen, en wordt ook door de meest verwende kinderen gaarne gebruikt. Ja, het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

Sterk Uw Zenuwen

**Overwin Zwakte
Verbeter Uw slaap
Vermeerder Uw eetlust**

Van de gezondheid der zenuwcellen — waarvan ge er hier enkele, honderde keeren vergroot door een microscoop, ziet afgebeeld — is Uw geheele gezondheid afhankelijk. Zwakte der zenuwen beteekent vermoeidheid, lusteloosheid, gebrek aan eetlust, slapeloosheid en nog vele andere kwalen meer.

Met Sanatogen zult ge de oorzaak dier kwalen — Uw zenuwzwakte — echter spoedig overwinnen en weer gezond en krachtig worden. Sanatogen bevat immers juist de natuurlijke bouwstoffen van zenuwkracht: phosphor en geconcentreerd melkeiwit. Sanatogen moet U goed doen — meer dan 24.000 geneesheeren hebben het schriftelijk aanbevolen als een ideaal versterkend voedsel voor de zenuwen.

Waarom zoudt gij het dan niet eens eenigen tijd nemen? Begin er nog vandaag mee.

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf f 1.— per bus.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel

Thuis: Akker's Abdijsiroop

Buiten: Abdijsiroop-BONBONS

Tegen.
Hoest
Bronchitis
Verkoudheid
Heeschheid
Influenza
Keelpijn

Iets Nieuws!

Het is gelukt de vanouds bekende Abdijsiroop te „stollen“ tot een gemakkelijk in den zak mee te nemen „bonbon“, met behoud van al de genezende bestanddeelen.

AKKER'S
**ABDIJSIROOP
BONBONS**

60 cent p. doz.

Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

oud GEDICHT

ZUURKOOL MET SPEK

Zoon, neem nog een stukje spek,
Er is heden geen gebrek;
Neem wat kool, die staat ervoor,
'k Ga straks even op mijn oor.

Dat gerecht, wel vet en zwaar,
Eet ik nu reeds dertig jaar;
Heden zag ik 't blank en frisch,
Tot mijn vreugde weer op den disch.

Had maar ieder zulk een maal,
Nimmer greep hij naar het staal,
Maar had zeker te allen tijd,
Eerbied voor zijn overheid.

Is het buikje rond en dik
Nooit heeft men in twisten schik,
Nimmer schendt dan eene hand
Een der wetten van het land.

Maar men speelt, van zorgen vrij,
's Avonds meestal een partij,
En men drinkt een glas vier, vijf,
Tot gezellig tijdverdrijf.

Denk, mijn zoon, hier altijd aan,
En laat nooit de zuurkool staan,
Dan zult gij, waar ge ooit verschijnt,
Nooit een oproermaker zijn.

PUROL bij Brand-en Snijwonden

Groote Voorjaarsverloting te Utrecht

1ste Prijs:

12 beste KOEIEN of een **LUXE AUTO** ter waarde van p.l.m. f 3000.—

2e Prijs: 4 beste Koeien of prachtige Piano ter waarde van 1000.—
3e „ 2 beste Koeien of Salon-Ameublement ter waarde van 500.—
4e „ Complete Radio of Slaapkamer-Ameublement ter waarde van 250.—
5e „ Luxe Trappaimachine of Electriche Stofzuiger ter waarde van 125.—
6e tot en met 10e prijs: Elk een Simplex-Naaimachine.
11e „ „ 20e „ Elk een Dames- of Heeren-Ruifiel naar keuze.
21e „ „ 30e „ Elk een Gouden Heeren Zak- of Armband-Horloge.

ter bevordering van het bestaansdoel der „**UTRECHTSCHES STICHTING TOT WERKVERSCHAFFING**“ te Utrecht, om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten. om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten. om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten.

Trekking zonder uitstel Dinsdag 4 Maart 1930 ten overstaan van Notaris F. W. Swanete Utrecht

600 Prijzen

31e tot en met 40e prijs: Elk een Gouden Dames Armband-Horloge.
41e „ „ 50e „ Elk een 48-deelig eetservies.
51e „ „ 100e „ Elk een Gouden Vulpen.
Voorts: 101 tot 200e prijs: Elk een theeservies. 201 tot 300e prijs: Elk een nikkelen Horloge.
301 tot 400e prijs: Elk een Fietslantaarn. 401 tot 500e prijs: Elk een Eikenhouten Bloemtafel.
501 tot 600e prijs: Elk een Koperen Rookstel.
1 lot + port + trekkingslijst f 1.20; 2 loten f 2.20; 5 loten f 5.—; 10 loten f 10; 26 loten f 25.—
De Penningm. van de Commissie J. C. VAN STERKENBURG
Bleekerskade 73 - UTRECHT - Giro 65820

**Zorgt dat
Uw hoesen
steeds
nieuw
blijven**

Verft
ze
met

Tintex 35 cts.
p. pakje

*Na het rooken
geeft*

PIX

een heerlijken
verfrissenden
smaak in
den mond.

Prijs per
doos
30ct.

LEERT ook het
grootste geheim ken-
nen, dat iedere succes-
volle man en iedere
fascinerende vrouw
kent - Phosferine -
het nimmer falende
middel om Uw zenu-
wen de baas te blijven.
Phosferine maakt U
gezd en houdt U
gezd. Het wordt
met evenveel succes
aan kinderen gegeven.

PHOSFERINE

Het
beste van alle
versterkende
middelen tegen

TABLETTEN

Influenza
Indigestie
Uitputting
Zwakke
Jicht
Malaria
Hoofdpijn

Zenuwstoornissen
Overspannenheid
Geschokte zenuwen
Geestelijke uitputting
Slechte spijsvertering
Zwakke v. Kraamvrouwen

VLOEIBAAR

Slapeloosheid
Rheumatiek
Slechte eetlust
Vermoeidheid
Zenuwpijnen
Moedeloosheid
Kortademigheid

In Tablet- en Vloeibaren vorm; in drie grootten verkrijgbaar:
à f 1.-, f 2.35 en f 3.75; de grootere verpakkingen zijn zeer
voordeelig.

Neemt een proef met Phosferine
Health Salt. Het versterkende zout
dat versterkt terwijl het reinigt.

Fabrikanten: Phosferine (Ashton & Parsons) Ltd.,
Ludgate Hill, London, Engeland.

Imp.: N. V. v.h. Henri Sanders - Keizersgracht 52 - Amsterdam

*Als ik maar wist
waar ik die lamme verkoudheid
heb opgedaan!*

Vragen is nutteloos. Zorgt U liever, dat
U niet zoo gemakkelijk meer verkouden
wordt, door van tijd tot tijd een paar
Wybert-tabletten te nemen en in den
mond te laten oplossen. Dat versterkt
de slijmvliezen van de keel en maakt
deze voor koude en droge lucht minder
licht ontvankelijk. De smaak is zuiver
en de onaangename droogte in den
mond verdwijnt. U moest werkelijk
altijd Wybert-tabletten bij U hebben.

Wybert

Een doos Wybert bevat meer dan
300 tabletten en kost slechts 65 cts.

Bloedzuiverende

Laxeerpillen van Apotheker
BOOM verwijderen overtollig
gal en slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoelgang.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à 50 en 55 cent per doosje.

Geeft veel,
vraagt weinig.

FONGERS

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abon-
neeren op „LIMBURG IN BEELD”, à
f 1.62½ per drie maanden, 1)
f 0.12½ per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven
aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of
per post toezenden in open envelop, met postzegel
van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van
„LIMBURG IN BEELD”

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, sluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose.
Verwaarloost deze kwaal dus
niet. Leest wat Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, arts, schrijft
in zijn brochure: „Wenken
en raadgevingen bij de be-
handeling van tuberculose en
scrofulose”, over de gunstige
resultaten, verkregen met
grammiline. Deze brochure,
die o.a. talrijke attesten bevat
van geneesheeren en gewezen
patienten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestraat A 9

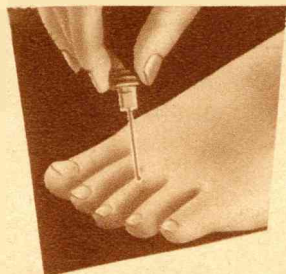
MIJNHARDT'S

Laxeer
tabletten

DOOS 60ct
TEGEN
VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

Likdoorns

na 3 seconden verdwenen

Hier is een geheel nieuwe manier
om likdoorns of eksterogen te
behandelen. Eén druppel stilt de
pijn onmiddellijk. Ge kunt weer
nauwe schoenen dragen en
wandelen of dansen zonder de
minste last, onmiddellijk na de
behandeling. Werkt plaatselijk
verdoovend. Daarna verschrom-
pelt de likdoorn en laat los. Ge
kunt hem met uw vingers ver-
wijderen. Dit maakt het gevaar-
lijke snijden overbodig.

Heeft dezelfde goede uitwerking
bij alle soorten likdoorns of
eksterogen. Vraagt uitsluitend
„GETS-IT”. Ge zult tevreden zijn!

GETS-IT 80

Doof?

Dank zij onze
schitterende
uitvinding
zijn thans de
aan doofheid
verbonden lasten en zorgen voorbij.
Ons boek „Beed nieuws voor hen
die doof zijn” op verzoek gratis.
N.V. AMERICAN ACOUSTICON
34 NIEUWE PLEIN, ARNHEM

RECLAME is het hart van den handel

De kalktherapie als middel ter ver-
sterking van de lichaamcellen.

De kalktherapie heeft in de laatste jaren onder de
medici steeds toenemende belangstelling gevonden.
Men heeft kunnen aantoonen, dat de celkernen van
alle lichaamcellen grotendeels uit kalk bestaan en dat
vooral het skelet en de tanden een hoog kalkgehalte
hebben.

Het feit, dat ons dagelijksch voedsel te weinig kalk
bevat en dat het lichaam bovendien een groot gedeelte
van de met de voeding toegevoerde kalk niet kan
opnemen, gaf aanleiding tot het nemen van uitge-
breide proeven.

Men heeft geprobeerd, het kalktekort door toediening
van gewone kalkverbindingen en kalkzouten aan te
vullen; meestal echter stelde deze methode teleur.
Want kalkverliezen zijn het gevolg van een verminderde
bloedalcaliescentie, een toestand, waarin het lichaam de
kalk niet kan vasthouden. Kalkverbindingen, welke met
deze oorzaak van het kalkverlies geen of nagenoeg geen
rekening houden, worden niet of bijna niet opgenomen.

Het mocht den Professoren Emmerich en Loew ge-
lukken, dit moeilijke probleem op te lossen; zij stelden
het preparaat Kalzan samen, dat door den aard zijner
verbinding in staat is, de bloedalcaliescentie te verhoogen,
waardoor de tegelijkertijd toegevoerde kalk door het
lichaam wordt opgenomen en vastgehouden. Uitge-
breide proeven, genomen door vele vooraanstaande
medici, hebben het bovenstaande volkomen bevestigd.

Kalzan voorziet alle deelen van het lichaam van de
kalk, die zij noodig hebben; het zenuwstelsel wordt
gekalmeerd, de bloeddruk verminderd, de krachtige
ontwikkeling van beenderen en tanden bevordert, de
vaatwanden worden versterkt.

Kalk is noodig voor een krachtige ontwikkeling van
tanden en beenderen van het kind, het vergemakkelijkt
de doorbraak der tanden en voorkomt de gevreesde
Engelsche ziekte.

Kalzan is volkomen onschadelijk en kan te allen
tijde genomen worden. Het best echter vóór den eten,
3-maal daags 2-3 tabletten.

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12½ ct.; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-
Indië: f 7.- per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wenden men zich tot de Administratie van
dit blad. — Al onze abbonn's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.-, f 500.-, f 250.-, f 50.- en f 25.-)